Proletariusze wszystkich krajów łączcie się!

Trybuna Ludu

Organ KC Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Nr 2 (702) ROK IV — WARSZAWA — WTOREK 2 STYCZNIA 1951 R. — Wydanie B — CENA 15 gr.

Orędzie noworoczne Prezydenta RP Bolesława Bieruta do narodu polskiego

Obywatele! Robotnicy, Chłopi, Pracownicy umysłowi! Przodownicy Pracy! Oficerowie i Żołnierze! Młodzieży polska! Siostry i Bracia!

Pozdrawiam Was gorąco i serdecznie z okazji Nowego Roku.

Rok, który minął, był pierwszym rokiem pracy w ramach naszego potężnego Planu 6-letniego — planu wielkiego uprzemysłowienia Polski i zbudowania podstaw socjalizmu w naszym kraju. Żegnając ten rok stwierdzamy z radością: polskie masy pracujące wykonały pomyślnie, wykonały przedterminowo lub bez opóźnień, wykonały, ogólnie z nadwyżką planowe zadania minionego 1950 roku. Mamy prawo być dumni z tego nowego i doniosłego sukcesu.

Zadania pierwszego roku wielkiego Planu 6-letniego były niełatwe, stanowiły poważny egzamin dla całego naszego przemysłu i gospodarki ogólnonarodowej. Egzamin ten wypadł dobrze.

Planowaliśmy znaczne zwiększenie produkcji przemysłu w porównaniu z rokiem poprzednim — mianowicie o 22 proc. Klasa robotnicza wypełniła to zadanie z nadwyżką. Budownictwo nowych zakładów przemysłowych, nowych fabryk, nowych domów, nowych szkół, nowych ośrodków zdrowia, nauki, kultury, sztuki zaplanowane zostało w rozmiarach prawie o połowę większych, niż w roku poprzednim. Masy pracujące wypełniły ten plan i przy tym wypełniły go w sposób bardziej sprawny i zorganizowany niż w poprzednich okresach.

O czym świadczą te wspaniałe wyniki pracy narodu polskiego?

Świadczą one, że w narodzie naszym wyzwalają się, rosną, dojrzewają potężne siły i talenty twórcze, że znajdują one dla swego rozwoju pole i warunki jakich nigdy przedtem naród nasz nie posiadał. Przypomnijmy sobie jaką to ciężką troską dla człowieka pracy w Polsce przedwojennej było znalezienie stałego zajęcia. Dziś troska ta należy już do bezpowrotnej przeszłości. Dziś Ojczyzna nasza potrzebuje sprawnych rąk, wnikliwych umysłów, wybitnych talentów coraz więcej, coraz więcej... Przypomnijmy sobie jakim ciężkim brzemieniem były dla wielu matek i ojców narodziny dziecięcia, powiększenie rodziny, ilu to podrzutków mieściły przytułki i schroniska miejskie, jaki wielki odsetek stanowiła śmiertelność wśród niemowląt... Dziś wzrost liczby narodzin jest sukcesem witanym z radością przez cały naród, dziś państwo spieszy z pomocą każdej matce pracującej i jej nowonarodzonemu dziecku, dziś śmiertelność szczególnie wśród niemowląt, ale i wśród dorosłych obniżyła się poważnie w porównaniu z latami przedwojennymi. Dziś kraj oczekuje z niecierpliwością na nowe szkolące się kadry spośród młodzieży, dziś dziewczęta i chłopcy po wyjściu ze szkół bez trudu znajdują niezwłocznie pracę w obranym przez siebie zawodzie. Dziś każdy, kto pragnie powiększyć swą wiedzę, swe kwalifikacje, swe uzdolnienia — może to osiągnąć.

Co oznaczają pomyślne wyniki pracy pierwszego roku wielkiego planu uprzemysłowienia Polski dla gospodarki i kultury naszego kraju, jaką posiadają wagę i znaczenie dla dalszego wzrostu siły i dla przyszłości naszego państwa już w niedalekim czasie?

Świadczą one bezspornie o tym, że wielkie, przełomowe i godne podziwu zadania Planu 6-letniego są wykonalne. Zadecyduje o tym nasza praca, nasz zapał, nasza ofiarność, nasza umiejętność i organizacja w rozpoczynającym się dziś nowym 1951 roku. Zadania tego nowego roku są większe, rozmiary produkcji są szersze, nakłady w nowe budownictwo, w nowe inwestycje są wyższe niż w roku który minął. Ale im więcej wkładamy środków w nową technikę, w nowe budownictwo, w nowe doskonalsze maszyny i narzędzia pracy, słowem — w realizację wielkiego planu uprzemysłowienia Polski, tym szybciej rosną nasze siły, tym w lepszych warunkach rozwijać się będzie nasza praca w każdym następnym roku, tym większy będzie wzrost naszego bogactwa narodowego, tym szybszy i wspanialszy rozwój zabezpieczymy dla naszej kultury, dla potęgi i dobrobytu naszej ojczyzny.

Nigdy przedtem, w poprzednich okresach naszej historii, naród nasz nie miał możności budować tak potężnie i trwale fundamentów swej przyszłości, jak dziś. Wielka część naszego dochodu narodowego szła dawniej do kieszeni wyzyskiwaczy, wzbogacała dywidendy kapitalistów zagranicznych, ginęła wskutek marnotrawstwa i sprzeczności kapitalistycznego systemu gospodarczego. Dziś cały stworzony w ciągu roku przyrost w dochodzie narodowym użyty zostaje na budownictwo nowych zakładów pracy i ulepszenie starych, na udoskonalenie techniczne, na inwestycje kulturalne, naukowe i społeczne, na oświatę i wychowanie młodego pokolenia, na odbudowę zniszczonych miast, na polepszenie warunków bytu mas pracujących. Jasne jest, że aby odrobić zacofanie, które pozostawił nam w spuściźnie ustrój kapitalistyczny, aby zbudować potężną bazę techniczną dla całej naszej gospodarki — dla przemysłu, rolnictwa, transportu, komunikacji, żeglugi, handlu — aby postawić uprzemysłowienie Polski na należytym nowoczesnym poziomie — musimy podwajać nasze wysiłki, musimy gospodarować jak najoszczędniej. Tylko dzięki temu będą szybciej rosły zręby nowego gmachu Polski Ludowej — wspaniałego a nie ubogiego, nowoczesnego a nie zacofanego, stalowego a nie drewnianego. Mamy plan takiego gmachu — jest to nasz Plan 6-letni. Wznosimy mocne, spiżowe, niezniszczalne jego fundamenty. Uczymy się budować coraz lepiej. Rosną szeregi przodowników pracy, rozszerzają się formy i wyniki współzawodnictwa socjalistycznego, coraz wspanialej, serdeczniej, ofiarniej rozpala się w gorących sercach młodzieży i bohaterskich robotników płomienny entuzjazm pracy, przetwarzającej w czyn porywające zadania wielkiego planu uprzemysłowienia Polski. Wzrasta wydajność pracy i osiągamy stopniowo obniżenie kosztów produkcji. W wyniku tego możemy przystąpić stopniowo do planowej polityki obniżki cen na produkty przemysłowe i masowego spożycia. Dalszy wzrost wydajności i spadek kosztów produkcji zabezpieczy wzrost realnego poziomu płac, a tym samym i wzrost stopy życiowej mas pracujących również w drodze systematycznego wzrostu siły nabywczej pieniądza.

Rozwija się i wzrasta nasza gospodarka rolna — roślinna i hodowlana. Coraz więcej traktorów, maszyn uprawia nasze pola, coraz więcej użyźnia je nawozów sztucznych. Obfitsze stają się plony, jako skutek lepszych metod uprawy i wzrostu doświadczenia oraz wiedzy rolniczej wśród przodujących chłopów. Pomoc państwa dla rolnictwa, planowa kontraktacja hodowli i roślin technicznych, coraz szerszy rozwój spółdzielczości, elektryfikacji, oświaty, kultury na wsi — sprzyja wzrostowi produkcji rolnej. Coraz bardziej — wbrew bogaczom — zyskują na wsi na znaczeniu chłopi małorolni i średniorolni. Coraz bardziej oczywiste mają dowody troskliwości i pomocy ze strony państwa ludowego, ze strony klasy robotniczej. Coraz aktywniejszy jest ich udział w radach narodowych, w rządzeniu państwem.

Wbrew przesądom i wrogiej propagandzie, torują sobie coraz skuteczniej drogę rolnicze spółdzielnie produkcyjne, dając wynikiem swej pracy dowód i przykład wyższości tej formy gospodarowania na roli, która przynosi chłopom pracującym wzrost dobrobytu i kultury. Mimo poważnego zwiększenia się konsumcji mięsa i produktów rolnych możemy już samodzielnie zaspokajać pełne swe zapotrzebowanie na produkty roślinne i hodowlane. Rolnik nie ma dziś żadnych obaw i kłopotów w dziedzinie zbytu swych produktów, a stałość cen na podstawowe produkty rolne i hodowlane zabezpiecza mu dochodowość jego gospodarki.

Znaczne osiągnięcia przyniósł nam rok miniony w dziedzinie rozwoju handlu zagranicznego i żeglugi morskiej. Polskie okręty handlowe w roku ubiegłym w swych dalekomorskich rejsach oceanicznych zawijały do dalekich portów Lewantu, Indii, Pakistanu, Chin. Rozwija się szybko nasze rybołówstwo. W coraz szerszym zakresie nasze polskie morze staje się terenem pracy i doświadczeń nowych zastępów młodzieży, a szkoły morskie kształcą nam coraz liczniejsze kadry przyszłych żeglarzy.

Rok ubiegły przyniósł nam nowe dowody, jakie olbrzymie korzyści czerpiemy z naszej współpracy ze Związkiem Radzieckim, z jego braterskiej pomocy, z jego gotowości dzielenia się swym wielkim dorobkiem technicznym i naukowym. Przekonaliśmy się jak potężnym bodźcem dla rozwoju naszej narodowej sztuki i nauki jest zacieśnienie braterskich stosunków z radziecką sztuką i nauką. Przekonaliśmy się jak pomaga nam zacieśnienie współpracy gospodarczej z krajami demokracji ludowej, z Chińską Republiką Ludową i z Niemiecką Republiką Demokratyczną.

Obywatele! Siostry i Bracia!

Z dumą żegnamy rok miniony — rok wspaniałej twórczej pracy — i z otuchą, z nowymi siłami i poważnym dorobkiem witamy Nowy Rok. Jaką sprawę, jakie zadanie winniśmy wysunąć na czoło naszych dążeń i wysiłków?

Najważniejszą, decydującą sprawą, głównym zadaniem naszym i wszystkich ludzi pracy na całym świecie jest wzmocnienie walki o pokój.

System imperialistyczny gnije, pogrąża się w sprzecznościach, w awanturnictwie i zdziczeniu. Podżegacze wojenni, pogłębiając upadek własnych społeczeństw, mobilizują wszystkie znajdujące się w ich rozporządzeniu siły na dzieło zniszczenia, a nie na potrzeby mas ludzkich. Od sześciu miesięcy z górą armie imperialistów pustoszą piękny kraj koreański i mordują jego ludność. Pod zbankrutowanym i zhańbionym hasłem faszystowskim: krucjaty przeciwko ZSRR — usiłują agresorzy amerykańscy, nowi podpalacze świata, ożywić trupa hitlerowskiego Wehrmachtu, odrodzić militaryzm niemiecki, aby znów rzucić go przeciwko Polsce, przeciwko krajom demokracji ludowej, przeciwko narodom radzieckim. Adenauery i Schumachery myślą o rewanżu, snują zbrodnicze plany, aby znów uzbroić hitlerowskie pancerne dywizje i znów siać pożogę i zniszczenie na polskich ziemiach. Niczego widać nie nauczyły podżegaczy wojennych klęski poniesione w Korei, w Chinach, w Vietnamie. I nic dziwnego. To nie oni sami ponoszą skutki tych klęsk, lecz ich narody, oni zaś — kapitaliści — czerpią jeszcze zyski z tych zbrodni.

Dlatego też wszystkie narody świata muszą zaostrzyć swą czujność. Kraje, gdzie władzę sprawuje lud pracujący, są niezwyciężone. Siły bojowników pokoju są dziś wielokrotnie większe, niż w okresie minionej wojny i rosnąć będą nieustannie. Podstawą ich wzrostu i ich potęgi niezwyciężonej jest siła moralno-ideowa milionowych mas ludzkich, jest powszechna wola pokoju, jest nią twórcza pokojowa praca narodów wyzwolonych z jarzma imperializmu. Obóz pokoju jest dziś w stanie przeciwstawić się wojnie — jeśli zjednoczy wszystkie swe siły. Dlatego nie wolno nam szczędzić ani sił, ani ofiar, aby wzmóc naszą obronność.

Jeszcze niemało wrogów również w naszym kraju czyha na nasz spokój, chce przeszkodzić naszej twórczej pracy. Lecz im bardziej będziemy zwarci i czujni, tym bardziej izolowany i bezsilny będzie wróg.

Dziś już dla każdego wahającego się lub ogłupianego wrogą propagandą staje się jasnym:

w krajach kapitalistycznych wzmaga się drożyzna, i bezrobocie, lęk i niepewność jutra, histeria wojenna, kłótnie i intrygi wzajemne.

U nas — w obozie pokoju — wzmaga się braterska solidarność, jest praca dla wszystkich, oświata dla wszystkich, spokój, pewność jutra, niezłomna wola obrony naszych zdobyczy.

Wielkim historycznym wydarzeniem i dumą całego naszego narodu stał się w roku ubiegłym fakt odbycia w stolicy naszego kraju II Światowego Kongresu Pokoju. Po raz pierwszy w swych dziejach Polska gościła u siebie najznakomitszych przedstawicieli 80 narodów z całego świata, bojowników o pokój. Mamy prawo być dumni z tego, że blisko 2 i pół tysiąca ludzi postępowych z różnych zakątków kuli ziemskiej, o różnych poglądach i zapatrywaniach zwiedziło nasz kraj, przyglądało się naszej pracy i naszym osiągnięciom. Wszyscy ci ludzie wynieśli o naszym kraju i o naszej pracy niezwykle przyjazną i chlubną opinię, dali jej wysoką ocenę.

Z tym większym oddaniem i zapałem naród nasz winien zjednoczyć się i wzmóc swą twórczą pokojową pracę, która jest najlepszym naszym wkładem w ogólnoludzką walkę o pokój. Nasze budownictwo, nasze osiągnięcia, każdy procent nadwyżki naszego planu wielkiego uprzemysłowienia Polski, to pomnożenie sił całego narodu, a siły te służą dziś bezspornie wielkiej i ogólnoludzkiej sprawie pokoju.

Aby przyspieszyć ten wzrost sił, aby zabezpieczyć i wzmóc tempo naszego budownictwa i uprzemysłowienia kraju, aby utrwalić i rozszerzyć nasze osiągnięcia — musimy jeszcze mocniej zjednoczyć swą wolę, rozwinąć inicjatywę twórczą, wzmóc i pogłębić współzawodnictwo socjalistyczne, budzić zapał i ofiarność wśród współtowarzyszy pracy. Walczmy z wszelkimi przejawami marnotrawstwa i nieposzanowania naszego społecznego majątku narodowego, który powinniśmy wspólnie strzec i pomnażać. Gospodarujmy oszczędniej, troskliwiej, umiejętniej, przestrzegając tych zasad jako najwyższego nakazu moralnego i obowiązku wobec ojczyzny. Każdy Polak powinien zdawać sobie sprawę, że swą codzienną pracą tworzy siłę, potęgę i historię naszego narodu. Utrwalamy niezawisłość Polski, jej autorytet, jej znaczenie i szacunek wśród innych narodów. Budujemy swym dzisiejszym wysiłkiem lepszą przyszłość naszego pokolenia i pokolenia naszych dzieci. Pamiętajmy o tym codziennie, nieustannie i nie szczędźmy sił, aby zapewnić naszej Polsce Ludowej najpełniejszy rozkwit jej kultury, jej sił i bogactw, aby zbudować jej wspanialsze Jutro, aby przez wzrost jej sił i zdobyczy twórczych wzmóc zwycięstwo idei postępowych ludzkości, utrwalić pokój i braterstwo między narodami.

Przyjaciele!

W dniu Nowego Roku pozdrawiamy wszystkich bojowników pokoju! Pozdrawiamy narody, broniące swej wolności, ślemy gorące życzenia zwycięstwa bohaterskiemu ludowi Korei!

Pozdrawiamy wielki naród radziecki — przodującą i niezwyciężoną siłę pokoju i postępu świata. Życzymy narodom ZSRR dalszych i coraz wspanialszych osiągnięć w ich nieporównanym i budzącym podziw całego świata budownictwie. Ślemy najgorętsze i najserdeczniejsze pozdrowienia oraz życzenia długich lat życia i zdrowia Wielkiemu Chorążemu Pokoju, Przyjacielowi naszego narodu, natchnionemu Przywódcy najszlachetniejszych idei całej postępowej ludzkości — Józefowi Stalinowi!

Obywatele! Siostry i Bracia!

W twardej pracy i walce wypleniamy u nas coraz skuteczniej stosunki oparte na wyzysku, na poniżeniu i gnębieniu człowieka przez człowieka. Coraz mocniej opieramy stosunki między ludźmi na szlachetnych, socjalistycznych zasadach życzliwej współpracy i braterskiej wzajemnej pomocy. Jest naszym wspólnym gorącym życzeniem, abyśmy w nadchodzącym roku — wbrew imperialistycznym siewcom zniszczenia i pożogi wojennej — osiągnęli na tej drodze dalsze sukcesy. Do tego też będziemy wytrwale dążyli bardziej niż kiedykolwiek mocni jednością.

Życzę Wam z całego serca szczęścia i pomyślności w nadchodzącym Nowym Roku!

Plon naszej pokojowej twórczej pracy

Żegnając stary rok, pierwszy rok naszej sześciolatki, rok walki o pokój, możemy z uczuciem zadowolenia i dumy powiedzieć, że nie był to rok zmarnowany lecz rok twórczej pracy i budownictwa na skalę nieznaną w dziejach naszego narodu.

Sukcesy minionego roku znajdują odbicie w dwóch doniosłych uchwałach Rady Ministrów, które zamieszczamy w dzisiejszym numerze „Trybuny Ludu". Uchwały te wprowadzają z dniem 1 stycznia 1951 r obniżkę cen niektórych artykułów powszechnego użytku oraz obniżkę cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych.

Doniosłość obu tych uchwał polega na tym, że są one wynikiem szybkich postępów naszego budownictwa socjalistycznego, ogromnego wzrostu produkcji, znacznej poprawy wskaźników ekonomicznych naszego socjalistycznego przemysłu i handlu, skuteczności naszej walki o obniżenie kosztów własnych produkcji i obrotu

Obie uchwały są bezpośrednim następstwem reformy systemu pieniężnego, pomyślnie przeprowadzonej przed 2-ma miesiącami.

Obie uchwały są wyrazem znacznych postępów naszej walki o ograniczanie i wypieranie elementów kapitalistycznych, o umocnienie przewagi gospodarki socjalistycznej w ekonomice Polski Ludowej

„*Nie ulega wątpliwości*, — głosiła uchwała Rady Ministrów z dn. 28 października 1950 r w sprawie zmiany systemu pieniężnego — *że w oparciu o nowy pieniądz, którego siła nabywcza będzie stale wzrastała, ułatwione i przyśpieszone będzie zbudowanie podstaw socjalizmu w Polsce i wzrost materialnego i kulturalnego poziomu mas pracujących, a więc wykonanie podstawowych zadań Planu Sześcioletniego*".

Uchwały rządowe w sprawie obniżki cen są wyrazem realizacji tej polityki naszego państwa ludowego, która zmierza do przyśpieszenia budowy socjalizmu i do systematycznego podnoszenia dobrobytu mas pracujących.

Towarzysz Stalin uczy, że celem socjalistycznej produkcji jest bezpośrednie zaspokojenie potrzeb społeczeństwa, nie zaś produkcja w imię powiększania zysków kapitalistów. „*Dochody, które kapitaliści wyciskali z pracy ludu* — stwierdził towarzysz Stalin — *obecnie pozostają w rękach mas pracujących i są użytkowane częściowo na rozszerzenie produkcji i wciągnięcie do niej nowych zastępów mas pracujących, częściowo zaś bezpośrednio na podniesienie dochodów robotników i chłopów*".

Uchwała w sprawie obniżki cen niektórych artykułów powszechnego użytku przewiduje obniżenie cen mięsa i tłuszczów wieprzowych, wędlin, obuwia wytwarzanego przez przemysł państwowy, mydła, żarówek itd.

Obniżka ta oznacza bezpośrednie podniesienie dochodów robotników i chłopów, wzrost realnych płac, podniesienie stopy życiowej najszerszych mas ludu pracującego.

Obniżka ta stała się możliwa dzięki ciągłemu wzrostowi masy towarowej i dzięki osiągniętej już obniżce kosztów własnych produkcji, tzn. dzięki zwiększeniu się wydajności pracy, umasowieniu współzawodnictwa socjalistycznego i racjonalizatorstwa, dzięki walce o zaszczepienie całej naszej gospodarce narodowej stałego systemu oszczędzania w zakresie zużycia surowców, energii, węgla, materiałów pomocniczych, środków pieniężnych.

Dlatego też nie ulega wątpliwości, że nasza klasa robotnicza i masy pracującego chłopstwa, witając z wielkim uznaniem decyzję o obniżce cen niektórych artykułów powszechnego użytku jako wyraz troski państwa ludowego o stałe podnoszenie stopy życiowej ludu, będą z jeszcze większą energią i twórczym rozmachem walczyć o dalsze obniżenie kosztów własnych produkcji, o dalsze umasowienie współzawodnictwa socjalistycznego, o podniesienie wydajności pracy, o surowy reżim oszczędzania, o wykorzenienie wszelkiego marnotrawstwa środków materiałowych i pieniężnych, o socjalistyczną dyscyplinę pracy, o wyeliminowanie bumelanctwa i nieróbstwa w każdej postaci.

Jakże jaskrawym kontrastem przeprowadzonej u nas obniżki cen artykułów powszechnego użytku i cen wyrobów przemysłowych jest to, co się dzieje w krajach kapitalistycznych, gdzie od czasu zakończenia wojny trwa nieustanna zwyżka cen i spadek wartości pieniądza.

Podczas, gdy w Polsce i innych krajach demokracji ludowej odbywa się wzorem Związku Radzieckiego proces systematycznego podnoszenia stopy życiowej mas ludowych, to w krajach kapitalistycznych trwa proces odwrotny. Wyścig zbrojeń, histeria wojenna imperialistów przynosi klasie robotniczej krajów kapitału wzrost ciężarów podatkowych, zamrożenie płac, drożyznę, stałe obniżanie się stopy życiowej. Szczególnie ostro występują te zjawiska od chwili rozpętania przez imperialistów amerykańskich zaborczej wojny w Korei. Rozpoczęcie agresji imperialistycznej przyniosło masom pracującym krajów kapitału nową gwałtowną falę drożyzny. Truman zapowiedział ponowny wzrost cen artykułów powszechnego użytku i zamrożenie płac. W Anglii płace są już od dawna zamrożone, podczas, gdy ceny rosną nieustannie. We Włoszech średnie zarobki robotników wynoszą mniej niż połowę minimum kosztów utrzymania. W Niemczech zachodnich cena chleba od początku 1950 r. wzrosła o 50 proc., a cena mięsa o 30 proc. W zmarshallizowanej Austrii nastąpiła ostatnio gwałtowna zwyżka cen artykułów spożywczych, podczas gdy, zarobki nie uległy podwyższeniu. W Grecji w ciągu ostatnich dwóch miesięcy ceny podskoczyły średnio 28 — 30 proc. Nie inaczej jest we wszystkich innych krajach kapitału.

Dokonana u nas obniżka cen surowców, półfabrykatów, maszyn i urządzeń powinna się stać potężną dźwignią w walce o dalsze obniżanie kosztów własnych produkcji.

Obniżka cen artykułów inwestycyjnych i zaopatrzeniowych jest równocześnie wyrazem dążenia Rządu do stworzenia pomyślnych warunków uprzemysłowienia i od strony ukształtowania cen. Chodzi bowiem o to, że w dotychczasowym układzie cen na te artykuły zachowały się pewne momenty przypadkowości, powstałe w okresie pierwszych lat powojennych, kiedy ceny niektórych artykułów tej grupy formowały się pod wpływem doraźnych potrzeb rychłej odbudowy kraju lub nawet pod presją rynku. Obecnie nadszedł czas, kiedy resztki tej przypadkowości w układzie cen trzeba wyeliminować, ponieważ stały się one przeszkodą w walce o dalsze obniżenie kosztów własnych.

Tam bowiem, gdzie wysoki poziom cen zbytu zapewnia przedsiębiorstwu wysokie zyski i dużą akumulację, brak jest bodźca do walki o obniżenie kosztów własnych produkcji. Brak takiego bodźca występuje również w przeciwnym wypadku, kiedy przedsiębiorstwo jest nierentowne lub nawet deficytowe wskutek zbyt wysokiej ceny artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych; pracownicy takiego zakładu nie czują zachęty do walki o obniżenie kosztów własnych.

Uchwała rządowa idzie po linii znacznie zróżnicowanej obniżki. Przedsiębiorstwa, które nie mogły pracować na warunkach rentowności, będą się odtąd zaopatrywać w surowce, półfabrykaty, maszyny i urządzenia po znacznie niższej cenie, uzyskają więc możność osiągania zysków, a zarazem bodźca do walki o obniżanie kosztów własnych, o osiąganie ponadplanowych zysków. Natomiast przedsiębiorstwa, które dotychczas miały nadmierną akumulację nie będą mogły dłużej spoczywać na laurach, lecz będą musiały zmobilizować wszystkie swoje siły do walki o rentowność, o zlikwidowanie marnotrawstwa, o oszczędzanie, o obniżanie kosztów własnych.

Innymi słowy, uchwała Rządu stwarza we wszystkich gałęziach przemysłu nowy bodziec do walki o obniżenie kosztów własnych, do wzmożenia socjalistycznej akumulacji, do stworzenia trwałych podstaw dla przyspieszonego budownictwa socjalizmu, dla dalszego systematycznego podnoszenia dobrobytu i kultury, dla realizacji zadań Planu 6-letniego.

Stojąc na progu Nowego Roku, drugiego roku naszej sześciolatki, stawiamy sobie jako najważniejsze zadanie w naszej walce o socjalizm i pokój mobilizację klasy robotniczej, całego ludu pracującego do wszechstronnego rozwoju masowego współzawodnictwa socjalistycznego, do dalszego podnoszenia wydajności pracy, dalszego wzmożenia twórczej aktywności całego ludu w dziele budowy Polski Socjalistycznej.

Stawiając sobie taki cel, świadomi jesteśmy, że będzie to najlepszy nasz wkład do dzieła walki wszystkich postępowych sił świata o trwały pokój między narodami, przeciwko imperialistycznym agresorom, którzy rozpetali grabieżczą wojnę na Dalekim Wschodzie, przeciwko ich próbom sprowokowania nowej wojny światowej.

Świadomi jesteśmy, że nasza klasa robotnicza i masy pracującego chłopstwa nie będą szczędzić sił, aby w 1951 roku i w dalszych latach naszego wielkiego pokojowego budownictwa pomnażać swoim twórczym wysiłkiem wkład Polski Ludowej do dzieła walki o pokój, wolność i socjalizm.

Masy pracujące całego kraju przyjęły z radością Uchwały Rady Ministrów w sprawie obniżki cen niektórych artykułów powszechnego użytku i artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych

Podjęte dnia 30 grudnia roku 1950 uchwały Rady Ministrów o obniżce cen artykułów spożywczych, inwestycyjnych i zaopatrzeniowych, przyjęte zostały przez masy pracujące całego kraju z radością i entuzjazmem. Pod znakiem tego nowego naszego wielkiego osiągnięcia przeszło święto noworoczne. Uchwały Rady Ministrów komentowane były wszędzie jako normalny wynik realizacji planu budowy podstaw socjalizmu, jako jeszcze jeden wyraz troski, jaką wykazuje partia nasza i rząd o dobrobyt ludzi pracy.

Uchwała Rady Ministrów

z dnia 30 grudnia 1950 r. w sprawie obniżki cen niektórych artykułów powszechnego użytku

I.

Rada Ministrów stwierdza, iż w wyniku osiągniętej obniżki kosztów własnych produkcji i obrotu, oraz w rezultacie przeprowadzonej reformy systemu pieniężnego i dalszego ograniczenia elementów kapitalistycznych — zaistniała możliwość zapoczątkowania polityki obniżki cen artykułów powszechnego użytku.

II.

W związku z powyższym Rada Ministrów p o s t a n a w i a z dniem 1 stycznia 1951 r. obniżyć ceny pewnych artykułów powszechnego użytku, a mianowicie:

1. mięsa wieprzowego o 10%
2. wędlin przeciętnie o 5%
3. tłuszczu wieprzowego wszystkich gatunków o 5%
4. mydła do prania o 10%
5. obuwia produkcji przemysłu państwowego
   a) męskiego na skórze przeciętnie o 9%
   b) męskiego i damskiego na krepie przeciętnie o 20%
   c) tekstylnego przeciętnie o 10%
   d) dziecięcego przeciętnie o 5,5%
   e) śniegowców przeciętnie o 9,5%
6. galanterii skórzanej produkcji przemysłu państwowego przeciętnie o 13%
7. żarówek przeciętnie o 20%
8. niektórych artykułów instalacyjno - elektrotechnicznych powszechnego użytku (przełączniki, wyłączniki, drobny sprzęt instalacyjny, drobne części radiowe) przeciętnie o 18%
9. niektórych artykułów metalowych powszechnego użytku (zamki, artykuły śrubowe, armatura sieci domowej, okucia i inne) przeciętnie o 30%
10. szkła okiennego przeciętn. o 37%

III.

Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrowi Handlu Wewnętrznego.

Uchwała Rady Ministrów

z dnia 30 grudnia 1950 r. w sprawie obniżki cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych

Rada Ministrów:

biorąc pod uwagę zarówno dotychczasowe osiągnięcia w zakresie obniżenia kosztów własnych produkcji, jak również i konieczność dalszej systematycznej walki o rozszerzenie i pogłębienie tych osiągnięć,

dążąc do zapewnienia pomyślnych warunków dla realizacji zadań w zakresie uprzemysłowienia kraju również i od strony właściwego ukształtowania cen

p o s t a n a w i a:

I.

Przeprowadzić z dniem 1 stycznia 1951 r. obniżkę cen szeregu artykułów inwestycyjnych i zaopatrzeniowych.

W szczególności obniżone zostaną z dniem 1 stycznia 1951 r. ceny:

1. wyrobów hutniczych o 7%
2. wyrobów metalowych, a w szczególności odlewów, drutów i wyrobów z nich, artykułów śrubowych, okuć budowlanych i meblowych i innych metalowych artykułów zaopatrzeniowych średnio o 29%
3. maszyn i aparatów elektrycznych, transformatorów, urządzeń termotechnicznych sprzętu teletechnicznego i sprzętu instalacyjnego średnio o 25%
4. taboru i sprzętu kolejowego średnio o 11%
5. maszyn i sprzętu ciężkiego oraz kotłów średnio o 13%
6. obrabiarek do metali i drzewa średnio o 16%
7. maszyn i urządzeń górniczych średnio o 12%
8. maszyn włókienniczych średnio o 14%
9. sprzętu motoryzacyjnego (traktorów, samochodów ciężarowych, przyczep i silników, motopomp) średnio o 15%
10. szkła płaskiego średnio o 30%
11. opakowań drewnianych i stolarki budowlanej (produkowanej przez C.Z.P. Drzewnego) średnio o 21%
12. produktów i półproduktów chemicznych, przeznaczonych na zaopatrzenie przemysłu oraz sprzętu spawalniczego średnio o 24%
13. wyrobów gumowych (opon i dętek do samochodów ciężarowych i traktorów, transporterów, pasów i innych artykułów zaopatrzeniowych) średnio o 24%
14. skórzanych artykułów technicznych i ochronnych średnio o 21%
15. artykułów i tkanin technicznych średnio o 15%
16. papierów przemysłowo-technicznych, kartonów i tektur średnio o 28%
17. wyrobów szamotowych średnio o 10%
18. niektórych artykułów izolacyjnych (dla budownictwa) średnio o 32%

II.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i wszystkim zainteresowanym ministrom.

Konferencja prasowa w Prezydium Rady Ministrów

W dniu 30 grudnia odbyła się w Prezydium Rady Ministrów konferencja prasowa, na której zastępca przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego tow. min. Eugeniusz Szyr udzielił wyjaśnień w związku z uchwałami Rady Ministrów w sprawie obniżki cen niektórych artykułów powszechnego użytku i w sprawie obniżki cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych.

*

Uchwały Rady Ministrów w sprawie obniżki cen niektórych artykułów powszechnego użytku i w sprawie obniżki cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych są wyrazem polityki gospodarczej Państwa Ludowego, której celem jest zaostrzenie walki o obniżkę kosztów własnych, zwiększenie akumulacji i podniesienie stopy życiowej mas pracujących. Uchwały te pozostają jednocześnie w związku z niedawną reformą systemu pieniężnego, która przez utrwalenie nowej waluty stworzyła warunki dla praktycznej realizacji polityki pełnej stabilizacji cen i zapoczątkowała systematyczną obniżkę cen, przewidzianą na cały okres Planu 6-letniego. Dokonane już przez gospodarkę uspołecznioną postępy w walce o obniżkę kosztów własnych i podniesienie akumulacji każą liczyć na pomyślną realizację tej podstawowej tendencji.

Obniżka cen mięsa wieprzowego, wędlin i tłuszczu wieprzowego znajduje pokrycie w obniżce kosztów skupu i przetwórstwa. Jest to oczywisty rezultat przełomu osiągniętego na rynku mięsnym w wyniku akcji „H", ustalenia wysokich cen żywca, polityki opieki nad hodowlą i powszechnej kontraktacji, która w roku 1951 obejmuje — według dotychczasowych zgłoszeń — blisko 6 miln. sztuk świń.

Mydło do prania, które jeszcze niedawno było przedmiotem spekulacji, obecnie produkowane jest w dostatecznej i stale wzrastającej ilości z surowców krajowych i importowanych ze Związku Radzieckiego. Przy nasyceniu rynku mydłem do prania, którego cena została obniżona, przemysł zwiększa obecnie produkcję mydła toaletowego i półtoaletowego, by zaspokoić rosnące zapotrzebowanie również na ten asortyment.

Niższe ceny szeregu gatunków obuwia, produkowanego w coraz większym stopniu z surowców krajowych, idą w parze ze stałym wzrostem produkcji i sprzedaży rynkowej, która w roku 1951 osiągnie dla wszystkich rodzajów obuwia blisko 36,5 miln. par, wobec 27,8 miln par w minionym roku. Przemysł, czyniąc zadość wymaganiom rynku, kładzie obecnie coraz większy nacisk na produkcję obuwia dziecięcego i damskiego.

W obniżce cen żarówek, które również w swoim czasie były przedmiotem spekulacji, znajduje wyraz pełne nasycenie rynku jak też i poprawa jakości żarówek (zwiększenie okresu życia).

Obniżka cen artykułów elektrotechnicznych i metalowych oraz szkła okiennego, jako artykułów powszechnego użytku, łączy się z masową obniżką cen w dziedzinie artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych tych branż.

W sumie, obniżka cen artykułów powszechnego użytku w obecnej, ograniczonej skali, stanowi zapoczątkowanie polityki obniżki cen tych artykułów, przewidzianej w Planie 6-letnim i umożliwionej przez reformę walutową.

Obniżka tych cen wiąże się z polityką pełnej stabilizacji wszystkich pozostałych cen i przygotowaniem dalszej obniżki cen w toku wykonywania Planu 6-letniego, na podstawie stałego zwiększania produkcji i obniżania kosztów własnych.

Wielki zasięg prawie powszechnej obniżki cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych przekraczającej w niektórych branżach 30 proc, możliwy jest dzięki osiągniętej obniżce kosztów własnych i usprawnieniu planowania finansowo-gospodarczego. W rezultacie obniżamy wysokość nakładów finansowych na cele inwestycyjne, jak również w szeregu pozycji obniżamy wydatki budżetowe Tak więc również i obniżka cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oznacza zwiększenie siły nabywczej naszego złotego.

Tak poważna obniżka cen artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych wymaga od odpowiednich gałęzi przemysłu napięcia wysiłku w ostrej walce o obniżkę kosztów własnych w 1951 r., poprzez pełną mobilizację załóg robotniczych do walki o rentowność i ponadplanowe zyski każdego zakładu. Pogłębienie tej walki może doprowadzić do następnej obniżki cen.

Obie uchwały mają szczególne znaczenie na tle sytuacji międzynarodowej, a mianowicie w obliczu żywiołowej zwyżki cen w krajach kapitalistycznych pociągającej za sobą stały spadek stopy życiowej mas pracujących. I tak np., jeżeli przyjąć poziom cen hurtowych w USA z 1926 r za 100, to dla artykułów żywnościowych wskaźnik ten wynosił w lutym 1950 r. — 156,8, a w październiku — już 172,5. Nieprzerwanie zwyżkują ceny m in we Francji, gdzie wskaźnik cen hurtowych artykułów rolnych wzrósł od lipca 1949 r. do listopada 1950 r. z 1638 do 1905, a wyrobów przemysłowych — z 2404 do 2802 (przyjmując za 100 poziom z roku 1938) Fala zwyżki cen obejmuje również takie kraje kapitalistyczne, jak Szwajcaria, Szwecja, Belgia i inne. W przeciwieństwie do tego, Polska Ludowa i inne kraje budujące podstawy socjalizmu nie mówiąc już o wspaniałym rozkwicie gospodarki ZSRR, prowadzą politykę obniżania cen poprzez stały rozwój produkcji i obniżanie kosztów własnych, a co za tym idzie — gwarantują planowy wzrost stopy życiowej i dobrobytu ludzi pracy.

Robotnicy Muranowa powitali Nowy Rok oddaniem do użytku 6 bloków mieszkalnych

Robotnicy budowlani PPBBOR z Muranowa powitali rok 1951 oddaniem do użytku 6 nowych bloków mieszkalnych dla świata pracy. W blokach tych, liczących ogółem 663 piękne, jasne i słoneczne izby zamieszka 269 rodzin robotniczych.

Manifestacje solidarności z ludem Korei

(f) Na setkach zebrań sprawozdawczych z obrad II Światowego Kongresu Obrońców Pokoju, które odbywają się obecnie w całym kraju, zgromadzeni wyrażają swe głębokie oburzenie wobec metod postępowania amerykańskich ludobójców, domagając się natychmiastowego wycofania wszystkich wojsk obcych z Korei. Zebrania przekształcają się w manifestacje braterskich uczuć ludu polskiego dla bohatersko walczącego o swą wolność i niezawisłość narodu koreańskiego.

Podarki noworoczne dla dzieci koreańskich

Całe społeczeństwo polskie włączyło się solidarnie do akcji pomocy dzieciom, kobietom i starcom koreańskim — ofiarom interwentów amerykańskich.

Sportowcy wiejscy woj. krakowskiego zrzeszeni w Ludowych Zespołach Sportowych przystąpili do zbierania podarunków dla dzieci koreańskich.

(f) Stołeczny Komitet Obrońców Pokoju rozpoczął szeroką akcję zbiórki podarków noworocznych dla dzieci koreańskich.

Z komisjami zbiórkowymi będzie ściśle współpracować ponad 2000 agitatorów pokoju. Aktywny udział w pracach „dwójek agitatorów" weźmie ZMP-owska młodzież.

Imprezy noworoczne dla dzieci

(f) Dziesiątki tysięcy dzieci miast i wsi Polski Ludowej spotkały nowy 1951 rok na wspaniałych imprezach choinkowych, w których obok młodych „artystów" biorą udział znani aktorzy, śpiewacy i muzycy. Największe sale w miastach wojewódzkich i powiatowych, przepięknie udekorowane przez wybitnych artystów plastyków i malarzy przeznaczone są dla noworocznych zabaw dziecięcych .

Na choinkach noworocznych młodzież i dzieci dają wyraz swej przyjaźni dla dzieci koreańskich. Wiele dzieci przekazało otrzymane zabawki i podarunki do miejscowych Komitetów Obrońców Pokoju z prośbą o przekazanie ich dzieciom Korei.

Odznaczenia prof. Grekowa za prace naukowe z dziedziny historii Polski

(f) MOSKWA (PAP). Przewodniczący Akademii Nauk ZSRR — Wawiłow odznaczył akademika Borysa Grekowa dyplomem za prace poświęcone stosunkom społecznym w Polsce w XV — XVII wieku.

Dalsze wyniki wyborów do rad terenowych w ZSRR

MOSKWA (PAP). Prasa radziecka opublikowała wyniki wyborów do rad terenowych, które odbyły się 24 grudnia 1950 r. w Republice Tadżyckiej, Ormiańskiej, Turkmeńskiej i innych republikach związkowych.

W wyborach do rad terenowych Republiki Tadżyckiej wzięło udział 99,99 proc. ogółu wyborców. W Armenii w wyborach do rad wiejskich wzięło udział 100 proc. wyborców, do rad rejonowych — 99,98 proc. wyborców, a do rad miejskich — 99,99 proc.

Wyniki głosowania świadczą, że wyborcy głosowali jednomyślnie na kandydatów stalinowskiego bloku komunistów i bezpartyjnych.

Do rad terenowych Ormiańskiej SRR wybrano ogółem 12.009 delegatów, w tej liczbie 34,9 proc. kobiet, 54,5 proc. członków i kandydatów WKP(b) oraz 45,5 proc. bezpartyjnych. W Turkmenii ogółem wybrano 10.660 delegatów.

Ponowne pogwałcenie granic chińskich przez samoloty USA

(d) PEKIN (PAP). — Jak donosi dziennik „Dunbeibao" dnia 26 grudnia amerykańskie samoloty wojskowe czterokrotnie naruszyły granicę powietrzną Chin północno-wschodnich.

O godzinie 9 min. 15 cztery samoloty amerykańskie nadleciały od strony wsi Lakuszao powiatu Kuandiang i dokonawszy wywiadu wzdłuż północnego brzegu rzeki Jalu, oddaliły się. O godz. 10 min. 20 dwa samoloty amerykańskie ukazały się nad wsią Miaoczi powiatu Cziang i po kilku okrążeniach w celach wywiadowczych oddaliły się o godz. 11 min. 24. Później nad różnymi okolicami strefy pogranicznej ukazały się kolejno dwa dalsze samoloty amerykańskie.

Wzrost cen we Włoszech, Szwecji Holandii i Niemczech zachodnich

(f) RZYM (PAP). Według danych organizacji związkowych, koszty utrzymania we Włoszech wzrosły w drugiej połowie 1950 r. o 25—30 proc. Sprawozdania Izby Handlowej w Mediolanie wskazują, że wzrost przeciętnego wskaźnika cen hurtowych wyniósł w ciągu zaledwie pięciu miesięcy tego roku (czerwiec — październik) 16,5 proc. Ceny wyrobów przemysłowych wzrosły od czerwca do października przeciętnie o 18 proc. Od tego czasu nastąpiła nowa, ostra zwyżka cen wielu towarów. Np. ceny papieru wzrosły w listopadzie i grudniu o 50—100 proc. Począwszy od 1 stycznia 1951 r. wchodzi w życie ustawa o podwyżce komornego w granicach do 100 proc.

(f) SZTOKHOLM (PAP). Z dniem 1 stycznia 1951 r. zostały w Szwecji podwyższone ceny wielu artykułów pierwszej potrzeby. Ceny nabiału i innych artykułów rolniczych zostają podwyższone o 8—15 proc. Blisko 50 proc. podwyżce ulegną ceny materiałów włókienniczych i obuwia. Drożeje również szereg usług jak: taryfy kolejowe, opłaty telefoniczne i pocztowe, bilety tramwajowe, autobusowe itp.

(f) HAGA (PAP). W minionym roku ceny wzrosły przeciętnie o 20 proc. Szczególnie ostro zwyżkowały ceny takich artykułów, jak mięso, masło, ryż, kawa itd.

(f) BERLIN (PAP). — Instytut Badań Cen Rynkowych w strefie brytyjskiej Niemiec zachodnich, mający swą siedzibę w Bielefeld potwierdza w ostatnio ogłoszonym komunikacie dalszy spadek stopy życiowej ludności pracującej Niemiec zachodnich. Wskaźnik kosztów utrzymania rodziny robotniczej wzrósł w ciągu listopada 1950 r. o 47,8 proc.

W styczniu 1951 roku oczekiwane jest podrożenie gazu i prądu elektrycznego co najmniej o 15 proc. Poważnie wzrosły w grudniu ceny węgla, przy czym bardzo trudno go zdobyć.

Przed 75 rocznicą urodzin prezydenta Piecka

(f) BERLIN (PAP). — Masy pracujące NRD przygotowują się do uroczystości obchodu 75-lecia urodzin Prezydenta Wilhelma Piecka, które przypadają na 3 stycznia 1951 roku.

Ze wszystkich stron Niemiec napływają cenne podarki dla dostojnego jubilata. Robotnicy niemieccy postanowili uczcić dzień urodzin Prezydenta NRD specjalnymi zobowiązaniami produkcyjnymi.

*

(f) BERLIN (PAP). Robotnicze Koło dla Zagadnień Ogólnoniemieckich w Hamburgu przesłało prezydentowi Niemieckiej Republiki Demokratycznej — Wilhelmowi Pieckowi — serdeczne życzenia z okazji jego 75 urodzin.

Ponad 370 tys. Niemców wstąpiło do Towarzystwa Przyjaźni Niemiecko-Radzieckiej w grudniu 1950 r.

(f) BERLIN (PAP). Grudzień minął w NRD pod znakiem akcji na rzecz pogłębienia przyjaźni niemiecko - radzieckiej.

Jak wynika z dotychczasowych obliczeń, ponad 370 tysięcy Niemców zapisało się w grudniu 1950 r. do Towarzystwa Przyjaźni Niemiecko - Radzieckiej. Towarzystwo to, liczące obecnie 1.906.337 członków, jest jedną z aktywniejszych organizacji masowych w Niemieckiej Republice Demokratycznej.

Na rubieży półwiecza

Eugeniusz Tarle

Rozpoczyna się druga połowa XX stulecia, i spojrzenie zwraca się mimo woli ku niedawnej przeszłości, aby podsumować jej rezultaty. Jakżeż można zapomnieć o szybko następujących po sobie wydarzeniach przeszłości, skoro chronologiczny odcinek historii ludzkości, który co dopiero się zakończył, przypomina natarczywie i wciąż o najściślejszej i nierozłącznej więzi przeszłości z teraźniejszością.

Przeniesiemy się myślą ku początkowi stulecia. Potężny rozwój państw imperialistycznych od pierwszych lat XX wieku, zarówno na zachodzie, jak i na wschodzie, w Europie, jak i w Azji prowadził nieuchronnie do światowego konfliktu. Rok 1914 stał się rokiem krwawego i tragicznego rozwiązania tego współzawodnictwa największych państw imperialistycznych. Ludzkość została wepchnięta przez imperialistów angielsko-francusko-amerykańskiego bloku i przez blok niemieckich imperialistów w niszczycielską wojnę. Wojna przekształciła się w długotrwałą światową rzeź. Wydawało się, że nie ma promienia światła wśród krwawych oparów imperialistycznej wojny.

Lecz oto geniusz Lenina porwał narody Rosji do szturmu na carat. Płomień wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej oświetlił całej ludzkości drogę do nowego życia, ukazał wyjście ze ślepej uliczki, w którą imperializm zapędził cały świat.

Rewolucja w Rosji wstrząsnęła całą budowlę imperializmu. Kraj Rad stał się najgroźniejszym wrogiem imperialistów całego świata. Zmobilizowali oni przeciw niemu wszystkie siły reakcji, aby rozbić pierwsze w świecie państwo robotników i chłopów.

W okresie między pierwszą, a drugą wojną światową koła rządzące USA nadal, tak jak od pierwszej chwili powstania radzieckiego państwa, odnosili się do niego wrogo, ale liczyli na to, że zlikwidują je bądź siły Japonii, (z którą wielkie nadzieje wiązał zarówno w 1931 roku, jak i później Hoover), bądź koalicja kapitalistycznych państw Europy.

Amerykańscy imperialiści wypiastowali i postawili na nogi przeciw Krajowi Rad imperializm niemiecki, którego orężem ideologicznym stał się faszyzm. Wall-Street otwarcie powitała dojście do władzy Hitlera. Na szpaltach New York Times'a z roku 1933 gromko oświadczono, że choć Hitler sięga do pewnych surowych i gwałtownych zarządzeń, jest jednak silną ostoją zachwianej przez komunistów w Europie i w Azji świętej zasady prywatnej własności. Ale w miarę wzrostu faszyzm stał się niebezpieczny dla całej ludzkości i dla żywotnych interesów samych Stanów Zjednoczonych. I kiedy „oś" wojującego faszyzmu przeszła „przez Rzym — Berlin — Tokio", niektórzy musieli spojrzeć na Związek Radziecki z nowego punktu widzenia — jako na pożądanego i niezastąpionego sojusznika w walce przeciw państwom „osi", które ogłosiły swe pretensje do panowania nad światem.

I oto Niemcy hitlerowskie zostały zniweczone głównie siłami Związku Radzieckiego, a Wall-Street i wykonawcy jej woli, siedzący w departamencie stanu, rozpoczęli bezzwłocznie moralne i materialne przygotowania do agresji przeciwko ZSRR. Nie jest już teraz dla nikogo tajemnicą, że barbarzyński rozkaz zburzenia Hiroszimy bombą atomową, wydany osobiście przez Trumana (czym on się bardzo chwali), nie był ostatnim aktem wojny przeciw Japonii, lecz pierwszym aktem „zimnej wojny" przeciwko Związkowi Radzieckiemu. Od tego czasu „zimna wojna" trwa bez przerwy. Towarzyszy jej aktywne przygotowanie gorącej wojny.

Czymże jest w tym sensie choćby pakt atlantycki, który został ogłoszony w kwietniu 1949 r. z całą pompą i hukiem, jeśli nie wojskowo-dyplomatycznym pociągnięciem z dziedziny przygotowań do wojny przeciwko ZSRR?

Czymże jest otwarte i demonstracyjne ogłoszenie o stworzeniu armii pieszej „wszystkich krajów chrześcijańskiej cywilizacji", stworzenie armii bloku północno-atlantyckiego, przyjmującej do swych szeregów hitlerowskie niedobitki?

Cóż oznacza odmowa dopuszczenia legalnego przedstawiciela wielomilionowego narodu chińskiego do ONZ? W końcu, — niewiarygodne podsycanie histerii wojennej w USA, którego jaskrawą ilustracją może być niedawno ogłoszony „stan pogotowia" w tym kraju. To wszystko — to jawne wysiłki USA zmierzające w kierunku wzniecenia wojny światowej, lub w każdym razie, w kierunku stworzenia dogodnej dla królów przemysłu zbrojeniowego atmosfery ciągłego pogotowia wojennego.

Tym celom służy również i rozbójnicza napaść na Koreę. Wszystkie okrucieństwa, których dopuścili się i dopuszczają się w Korei Amerykanie i stworzona przez nich marionetka — Li Syn-man, jak również wszystkie porażki interwentów, tak przekonywająco podrywające prestiż amerykańskich sił zbrojnych, — to wszystko jest bezpośrednim przejawem i skutkiem niewczesnego dążenia amerykańskich gangsterów giełdowych i ich pachołków do rozpoczęcia umacniania amerykańskiego panowania nad światem od podboju Azji.

Ale myśliwi, polujący na panowanie nad światem znaleźli się w Korei w bardzo przykrej sytuacji. Po rozpoczęciu zwycięskiej ofensywy koreańskiej armii ludowej w dniu 26 listopada runął natychmiast cały tak kunsztownie zbudowany gmach macarthurowskich kłamstw i przechwałek. Nawet dla najbardziej łatwowiernych „prostych" ludzi krajów bloku anglo-amerykańskiego stało się jasne, że jeśli łatwo było zaczynać wojnę przeciw narodowi koreańskiemu, to zupełną niemożliwością jest go podbić. Ale dzisiejsi władcy USA nie chcą się przyznać do swej haniebnej porażki w Korei. Boją się poderwać wiarę we wszechmoc USA wśród swych wasalów, a szczególnie w Zachodniej Europie, gdzie wszyscy ci— Schuman z Jules Mochem, Adenauer z Schumacherem, Gasperi ze swym Scelbą — wszyscy oni trzymają się u władzy dzięki wierze w wątpliwą wszechmoc Stanów Zjednoczonych. Znany burżuazyjny publicysta John Gunther napisał w związku z tym: „Jeśli chodzi o rząd francuski i włoski, to bez pomocy amerykańskiej nie utrzyma się on dłużej niż kilka tygodni lub miesięcy". Teraźniejsi władcy USA kontynuują z uporem maniaków tę beznadziejną politykę: na serio starają się uspokoić zatrwożone masy swych obywateli fantastycznymi komunikatami o zapasach bomb atomowych i o pracach nad bombą wodorową, zachęcają swego rozpuszczonego protegowanego Adenauera aby przygotowywał wszystkimi możliwymi sposobami w zachodnich Niemczech zamaskowaną mobilizacje do wojny przeciwko ZSRR — (której lud zachodnich Niemiec wcale nie chce prowadzić!), zmuszają swe francuskie marionetki, aby zgodziły się na remilitaryzację Niemiec, t.j. na otwartą zdradę interesów narodowych Francji. Wszystko to odbywa się pod sztandarem obrony Zachodniej Europy, na którą oczywiście nikt w Związku Radzieckim, ani w krajach demokracji ludowej nie wybierał się, ani nie wybiera się napadać.

Te, w istocie obłędne fantazje byłyby tylko śmieszne i mogłyby zainteresować tylko psychopatologów, badających powstawanie i rozwój zjawisk masowej histerii. Ale my wiemy, że gdzieniegdzie fantazje te zdołały już przekształcić się w krwawą rzeczywistość. Widzimy, że w ciągu pół roku najemnicy nowojorskiej giełdy z Mac Arthurem na czele, burzą koreańskie miasta i wsie, barbarzyńsko i bezlitośnie mordują spokojną ludność, ordynarnie przechwalają się tym, że nie zostawiają niczego żywego w Korei, otwarcie starają się zmienić swą agresję koreańską w nową wojnę światową.

Na szczęście dla całej ludzkości miłującej pokój, pierwsze pięćdziesięciolecie XX wieku kończy się w zupełnie innych warunkach, niż się zaczynało: kraj radziecki, który powstał w drugim dziesięcioleciu XX wieku, jest dziś wielkim państwem socjalistycznym, które przez sam fakt swego istnienia wzywa narody do walki przeciw wszystkim formom ucisku społecznego i narodowego. Przekształcił się on w potężną ostoję wolności i postępu, pokoju i szczęścia w całym świecie. W obozie pokoju wraz ze Związkiem Radzieckim staje również największe państwo Azji — Chiny, i szereg wschodnio-europejskich państw ludowo - demokratycznych. Obóz pokoju, wolności i socjalizmu popierają setki milionów prostych ludzi w całym świecie. Dążąc do swego wielkiego i szlachetnego celu— obrony pokoju — przyjęli oni hasło, wzniesione przez Wielkiego Stalina w pierwszych dniach Wojny Narodowej: „Nasza sprawa jest słuszna, — my zwyciężymy!"

87 posiedzenie Sejmu Ustawodawczego RP

(f) 87 posiedzenie Sejmu Ustawodawczego R. P. w dniu 30 grudnia otworzył Wicemarszałek Barcikowski. Po załatwieniu formalności wstępnych Izba odesłała po odbyciu pierwszych czytań do Komisji Planu Gospodarczego i Budżetu rządowy projekt ustawy budżetowej na rok 1951 oraz rządowy projekt ustawy o prowizorium budżetowym na okres od 1 stycznia do 31 marca 1951 r.

W następnym punkcie porządku dziennego sprawozdanie Komisji Budownictwa o rządowym projekcie ustawy o zmianie organizacji władz i instytucji w dziedzinie budownictwa — złożył **pos. Moskwa. (SD)**.

Przedstawiając ogrom zadań Planu 6-letniego w budownictwie, a szczególnie w dziedzinie budowy nowych wielkich obiektów przemysłowych, komunikacyjnych i mieszkaniowych, poseł — sprawozdawca stwierdza, że powołanie odrębnych resortów — Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego i Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli — stało się koniecznością.

Oba resorty będą musiały tak pokierować organizacją pracy w budownictwie, ażeby zapewnić podniesienie wydajności w okresie 6-lecia o 86 proc. oraz obniżenie kosztów własnych o co najmniej 26 proc.

W dyskusji zabrali głos **przedstawiciel klubu PZPR — pos. Minor i klubu ZSL — pos. Dachów**, którzy poparli wniosek referenta.

W głosowaniu Sejm przyjął ustawę jednomyślnie.

Sprawozdanie Komisji Przemysłowej o rządowym projekcie ustawy o utworzeniu urzędu Ministra Przemysłu Chemicznego złożył **pos. Kieszczyński (PZPR)**. Sprawozdawca podkreślił, że przemysł chemiczny jest jedną z najważniejszych gałęzi przemysłu polskiego. W Planie 6-letnim przewidziany jest przeszło 3 i pół - krotny wzrost produkcji tego przemysłu w porównaniu z r. 1949. Obok rozbudowy istniejących już gałęzi tego przemysłu, powstaną nowe, jak np. produkcja kauczuku i paliwa syntetycznego, nowych barwników, środków leczniczych itp.

Omawiając kompetencje Ministerstwa Przemysłu Chemicznego poseł — sprawozdawca stwierdza, że utworzenie tego urzędu wpłynie dodatnio na aktywizację niektórych źródeł surowcowych i bogactw naturalnych kraju, przyśpieszy rozwój produkcji artykułów chemicznych, przyczyni się do pełnego zaopatrzenia i rozwoju nowych gałęzi gospodarki, wzmocni poważnie potencjał gospodarczy kraju i siłę obronną Polski Ludowej.

Izba uchwaliła ustawę.

Pos. Dąb (PZPR) złożył sprawozdanie Komisji Prawniczej i Regulaminowej o rządowym projekcie ustawy o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski".

Ustawa uchwalona została przez Izbę jednomyślnie w drugim i trzecim czytaniu.

Poseł Wenclik (SD) złożył sprawozdanie Komisji Prawniczej i Regulaminowej o rządowym projekcie ustawy — Przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sejm uchwalił ustawę o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w drugim i trzecim czytaniu.

Poseł Dąbrowicz (PZPR) złożył sprawozdanie Komisji Prawniczej i Regulaminowej o rządowym projekcie ustawy o zmianie granic województw krakowskiego i katowickiego.

W drugim i trzecim czytaniu Izba uchwaliła ustawę jednomyślnie.

Poseł Pszczółkowski (ZSL) złożył sprawozdanie Komisji Handlu Wewnętrznego i Spółdzielczości o rządowym projekcie ustawy o utworzeniu Funduszu Remontu Młynów Gospodarczych. Racjonalny rozdział kredytów umożliwi remonty i budowę młynów gospodarczych na terenach, gdzie istnieje jeszcze niedostateczna ich sieć.

Sejm uchwalił tę ustawę w drugim i trzecim czytaniu.

W dalszym ciągu obrad Izba wyraziła zgodę na zmianę porządku dziennego, uzupełniając go jeszcze dwoma punktami: sprawozdanie Komisji Planu Gospodarczego i Budżetu o rządowym projekcie ustawy o prowizorium budżetowym na okres od 1 stycznia do 31 marca 1951 r i zmiana składu osobowego niektórych komisji stałych Sejmu.

Na tym Wicemarszałek Barcikowski zarządził przerwę w posiedzeniu do godz. 16-ej.

Po przerwie obiadowej w dalszym ciągu obrad **poseł Rataj (ZSL)** złożył sprawozdanie Komisji Planu Gospodarczego i Budżetu o rządowym projekcie ustawy o prowizorium budżetowym na okres od 1 stycznia do 31 marca 1951 roku.

Motywując ustawę poseł Rataj wskazał na zasadniczą przebudowę układu budżetu w tym roku i na ścisłe jego powiązanie z narodowym planem gospodarczym.

W związku z tym — oświadczył referent — szczegółowa debata nad budżetem odbędzie się łącznie z rozpatrywaniem narodowego planu gospodarczego.

Izba w drugim a następnie w trzecim czytaniu jednomyślnie uchwaliła ustawę o prowizorium budżetowym na pierwszy kwartał 1951 r.

Na tym porządek dzienny posiedzenia został wyczerpany. Następne posiedzenie Sejmu Ustawodawczego R. P. odbędzie się w dniu 8 stycznia 1951 r. o godz. 10 rano.

Ostry protest rzecznika chińskiego MSZ przeciw barbarzyńskiemu prześladowaniu Chińczyków na Malajach

(f) PEKIN (PAP). Rzecznik ministerstwa spraw zagranicznych Centralnego Rządu Ludowego złożył oświadczenie protestujące przeciwko prześladowaniom Chińczyków na Malajach przez brytyjskie władze kolonialne.

W obliczu wszystkich miłujących pokój narodów świata — oświadczył rzecznik — potępiamy te zbrodnie. Wzywamy rząd brytyjski i władze brytyjskie na Malajach do położenia kresu prześladowaniom Chińczyków i do uiszczenia odszkodowania za wszystkie ich straty. Jednocześnie stwierdzamy, że rząd brytyjski i brytyjskie władze kolonialne na Malajach ponoszą pełną odpowiedzialność za wszystkie konsekwencje ich czynów

Wojska francuskie w Vietnamie opuściły 2 miasta

Oddziały ludowe 15 km od Hanoi

(f) GENEWA (PAP). — Prasa paryska donosi, że w Indochinach toczą się nadal ciężkie walki między atakującymi oddziałami armii vietnamskiej i korpusem ekspedycyjnym. Korpus ekspedycyjny ewakuował Bienh Lien i Choson. Oczekuje się również ewakuacji Monkau.

W Hanoi — piszą dzienniki francuskie — słychać ogień artyleryjski. Oddziały korpusu ekspedycyjnego ewakuowały się w kierunku Quang Nap. Oddziały armii vietnamskiej dotarły do Jen-Phu — 15 km od Hanoi. Dowództwo korpusu ekspedycyjnego przyznaje, że na tym odcinku poniosło ciężkie straty w ludziach i sprzęcie wojennym.

Według ostatnich wiadomości, generał de la Tour, dowódca strefy operacyjnej zastąpiony został przez generała Salami. Nominacja nowego dowódcy tłumaczy się ostatnią klęską korpusu ekspedycyjnego.

Wyrok na szpiega titowskiego w Czechosłowacji

(f) PRAGA (PAP). Przed Sądem Państwowym w Pradze zakończył się proces Zvonimira Tomicza, kierownika praskiej filii towarzystwa Transjug (jugosłowiańskie towarzystwo tranzytowe).

Tomicz przybył do Czechosłowacji w końcu 1947 roku i jego działalność handlowa była jedynie pretekstem dla działalności szpiegowskiej.

W toku śledztwa oskarżony przyznał się do swej szpiegowskiej działalności. Sąd skazał Tomicza na 8 lat pozbawienia wolności.

Tito przeznacza na zbrojenia 70 proc. budżetu Jugosławii

(f) RZYM (PAP). Na ostatnim posiedzeniu tzw. Skupszczyny, Tito wzorem podżegaczy wojennych zażądał przeznaczenia 70 proc. wydatków budżetowych na r. 1951 na cele zbrojeniowe. Przestawienie gospodarki jugosłowiańskiej na tory wojenne jeszcze bardziej pogorszy katastrofalną sytuację głodującej ludności jugosłowiańskiej.

Charakterystyczne jest, że obradom Skupszczyny przysłuchiwał się w loży dyplomatycznej ambasador amerykański w Jugosławii Allen, któremu towarzyszyli przedstawiciele innych krajów zachodnio-europejskich.

Klika Tito coraz gorliwiej pracuje nad zacieśnieniem współpracy militarnej z monarcho-faszystowską Grecją i zmarshallizowaną Turcją. Jak donosi półurzędowa gazeta turecka „Ulus" mówi się dziś o utworzeniu wspólnego sztabu generalnego wojsk titowskich, greckich i tureckich, który miał by się zająć przygotowaniem agresywnych planów imperialistycznych na Bałkanach.

Nowymi wspaniałymi sukcesami witają Nowy Rok narody radzieckie

Dalszy wzrost stopy życiowej radzieckich mas pracujących

Kolejnictwo ZSRR wykonało przedterminowo 5-letni plan przewozu

(f) MOSKWA (PAP). — Minister komunikacji ZSRR—Beszczew, wystosował do przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR — Stalina następujący meldunek:

„Meldujemy Wam, drogi towarzyszu Stalinie, że kolejnictwo radzieckie wykonało przedterminowo zadania w dziedzinie przewozu ładunków, przewidziane 5-letnim planem odbudowy i rozwoju gospodarki narodowej ZSRR.

MOSKWA (PAP). Rok 1950 był rokiem dalszego, poważnego wzrostu stopy życiowej radzieckich mas pracujących.

W Związku Radzieckim poważnie wzrosła produkcja artykułów żywnościowych i towarów powszechnego spożycia. W br. sprzedano o 35 proc. więcej mięsa i produktów mięsnych niż w okresie przedwojennym, o 60 proc. więcej masła i tłuszczów oraz o 38 proc. więcej tkanin bawełnianych, wełnianych i lnianych. Poważnie wzrosła również sprzedaż innych towarów.

Naród radziecki radośnie przygotowuje się do powitania Nowego Roku. Ludność zakupuje masowo podarki noworoczne. Centrale handlowe i sklepy otrzymały poważne ilości wszelkiego rodzaju towarów w związku ze wzmożonym ruchem w ostatnich dniach 1950 r. Tradycyjny ruch przedświąteczny daje się zauważyć również na rynkach kołchozowych. Kołchoźnicy przywieźli na bazary Moskwy, Kijowa, Mińska, Erywania i Tbilisi, do Taszkientu i Stalinabadu, do Lwowa i Kiszyniowa tysiące ton mięsa, masła, drobiu, owoców i jarzyn. W miastach zakupują kołchoźnicy masowo podarunki noworoczne — odzież, obuwie, tkaniny, rowery, zegarki i aparaty radiowe.

Na rozkaz USA Adenauer i Schumacher sabotują realną możliwość zjednoczenia Niemiec

(f) BERLIN (PAP). — Propozycje premiera Niemieckiej Republiki Demokratycznej Grotewohla do „kanclerza" zachodnio - niemieckiego Adenauera. zmierzające do osiągnięcia zjednoczenia Niemiec postawiły Adenauera w nader kłopotliwej sytuacji. Jak wiadomo różne warstwy ludności Niemiec zachodnich nie mówiąc już o całej ludności Niemieckiej Republiki Demokratycznej poparły zdecydowanie propozycje Grotewohla i domagają się od Adenauera przyjęcia tych propozycji. Oto dlaczego Adenauer przez dłuższy czas zachowywał całkowite milczenie.

Jednakże 29 grudnia agencja DPA ogłosiła komunikat stwierdzający, że „oficjalne czynniki w Bonn zaprzeczają wszelkim pogłoskom o rzekomych zamiarach kanclerza federalnego odbycia spotkania z Grotewohlem". Jednocześnie agencja DPA donosi, że rząd boński zamierza ogłosić „Białą Księgę", która będzie stanowiła odpowiedź na propozycję Grotewohla.

Jak można wywnioskować z doniesień agencji DPA celem tej „Białej Księgi" będzie próba osłabienia wrażenia, jakie wywołały propozycje premiera Grotewohla oraz próba „usprawiedliwienia" w jakiś wykrętny sposób przed opinią publiczną Niemiec zachodnich nowego zdradzieckiego posunięcia Adenauera, podkopującego na rozkaz Stanów Zjednoczonych realną możliwość osiągnięcia jedności Niemiec.

Temu samemu celowi służy ogłoszone przez Adenauera „orędzie noworoczne". Spekulując na szczerych dążeniach narodu niemieckiego do pokoju i zjednoczenia, Adenauer obrzuca stekiem oszczerstw rząd i ustrój Niemieckiej Republiki Demokratycznej i z całą obłudą usiłuje siebie przedstawić jako rzecznika zjednoczenia Niemiec.

Z brutalnymi atakami przeciwko Niemieckiej Republice Demokratycznej wystąpił także herszt zachodnio - niemieckich socjalzdrajców — Kurt Schumacher.

Występując jednocześnie na rozkaz Waszyngtonu przeciwko zjednoczeniu Niemiec obaj zdrajcy Adenauer i Schumacher raz jeszcze zdemaskowali się w oczach narodu niemieckiego.

Dalsi zbrodniarze wojenni na wolności

(f) BERLIN (PAP). Wysoki komisarz Stanów Zjednoczonych w Trizonii zwolnił dalszych 4 hitlerowskich zbrodniarzy wojennych z więzienia w Landsbergu. Zbrodniarzami tymi są: podsekretarz stanu w hitlerowskim ministerstwie sprawiedliwości — Franz Schlegelberger, skazany w procesie norymberskim na dożywotnie więzienie za czynny udział w opracowaniu ustaw rasistowskich, podsekretarz stanu i doradca gospodarczy Hitlera — Wilhelm Koeppler, skazany w Norymberdze na 10 lat więzienia oraz Edward Houdremont i Max Ihn — byli pracownicy zakładów Kruppa, którzy za wyzysk stosowany wobec cudzoziemskich robotników przymusowych skazani zostali w procesie Kruppa na 10 i 9 lat więzienia.

LONDYN (PAP).—29.12. ub. r. odbyła się w brytyjskim ministerstwie spraw zagranicznych konferencja prasowa, na której przedstawiciel ministerstwa oświadczył, iż brytyjski Wysoki Komisarz w Niemczech zachodnich dokona rewizji wszystkich wyroków wydanych przez angielskie sądy wojenne na niemieckich zbrodniarzy wojennych. Rewizja ta ma być przeprowadzona na początku 1951 r.

Życzenia noworoczne robotników Hamburga dla ludności NRD

(f) BERLIN (PAP). — Przewodniczący związku zawodowego robotników portowych w Hamburgu — Heinz Fink — w imieniu wszystkich członków związku wystosował do ludności Niemieckiej Republiki Demokratycznej orędzie noworoczne, w którym złożył jej serdeczne życzenia pomyślnej realizacji 5-letniego planu gospodarczego, który wchodzi w życie 1 stycznia 1951 roku.

O pokój, o demokrację i socjalizm!

Poniżej podajemy artykuł wstępny, który ukazał się w numerze 52 (112) czasopisma „O trwały pokój, o demokrację ludową!"

Wkraczając w nowy, 1951 rok obóz demokratyczny, antyimperialistyczny pewnym krokiem zmierza naprzód: przyszłość należy do pokoju, demokracji i socjalizmu. Świadczy o tym dobitnie ubiegły rok 1950 — rok wytężonej walki narodów o pokój, rok nowych, wielkich zwycięstw socjalizmu, rok nowego triumfu nieśmiertelnych idei Lenina-Stalina.

Walce narodów o pokój przewodzi kraj zwycięskiego socjalizmu — Związek Radziecki. Pod kierownictwem partii bolszewickiej, pod wodzą wielkiego Stalina narody Związku Radzieckiego osiągnęły w roku ubiegłym olbrzymie sukcesy we wszystkich dziedzinach życia politycznego, gospodarczego i kulturalnego. Wiele kluczowych gałęzi przemysłu radzieckiego nie tylko wykonało, lecz znacznie przekroczyło plan pierwszej powojennej pięciolatki stalinowskiej. W ciągu dziesięciu miesięcy 1950 r. przekroczono przedwojenny poziom globalnej produkcji przemysłowej o 70 proc. Chłopstwo kołchozowe w niebywale krótkim czasie rozwiązało problem zbożowy, uzyskując zbiory, znacznie przewyższające poziom przedwojenny. W Związku Radzieckim stale rośnie dobrobyt mas ludowych, systematycznie obniża się ceny, wzmacnia się kurs waluty radzieckiej. Realizowane są stalinowskie plany przeobrażenia przyrody. Kraj socjalizmu przystępuje do wznoszenia wielkich obiektów budowlanych na Wołdze i Donie, na Amu Darii i Dnieprze. Ich rozmach, śmiałość koncepcji technicznej i wyjątkowo szybkie tempo ich realizacji czyni z nich prawdziwe budowle komunizmu. Naród radziecki pewnym krokiem zmierza do komunizmu.

Nierozerwalna przyjaźń i jedność celów wzmacniają potężny sojusz narodów Związku Radzieckiego i Chińskiej Republiki Ludowej — ostoi pokoju i bezpieczeństwa na Dalekim Wschodzie. Pod kierownictwem partii komunistycznej, która utorowała narodowi chińskiemu drogę do socjalizmu, w Chinach dokonuje się wspaniałego przeobrażenia ustroju społecznego i ekonomicznego. Dla uciskanych przez imperializm narodów Azji wielki przykład chińskiej rewolucji ludowej jest natchnieniem i bodźcem do walki o wolność i niepodległość.

Umacniają się kraje demokracji ludowej. Narody Polski, Czechosłowacji, Węgier, Rumunii, Bułgarii i Albanii zdecydowane są walczyć w obronie pokoju, o zwycięstwo socjalizmu w swych krajach. Na podstawie doświadczenia budownictwa socjalistycznego w Związku Radzieckim, dzięki jego bezinteresownej pomocy kraje demokracji ludowej osiągają poważne sukcesy. We wszystkich tych krajach produkcja przemysłowa znacznie przewyższyła poziom przedwojenny; dokonuje się socjalistyczna przebudowa rolnictwa; systematycznie wzrasta stopa życiowa i poziom kulturalny mas pracujących.

Niemiecka Republika Demokratyczna — bastion pokoju w Europie — pomyślnie rozwija budownictwo gospodarcze i kulturalne, walczy przeciwko dążeniom imperialistów do przekształcenia Niemiec zachodnich w bazę rozpętywania nowej wojny, walczy o zjednoczenie całego narodu niemieckiego w jednolitych, demokratycznych i pokojowych Niemczech.

Siły obozu demokracji i socjalizmu niezmiernie wzrosły.

Z uczuciem zadowolenia wspomina postępowa ludzkość rok 1950 — rok niebywałego w dziejach rozwoju światowego ruchu obrońców pokoju. Najróżnorodniejsze warstwy ludności we wszystkich krajach, ludzie różnych przekonań politycznych i wierzeń religijnych połączyli się w jednolitym froncie w imię wielkiego celu: obrony pokoju. Pod Apelem Sztokholmskim w sprawie zakazu broni atomowej złożyło podpisy przeszło 500 milionów ludzi. Hasło „Na pokój się nie czeka — pokój się zdobywa!", rzucone na II Światowym Kongresie Obrońców Pokoju, wywołało gorący odzew w sercach wszystkich uczciwych ludzi. U progu nowego 1951 roku coraz silniej rozbrzmiewa głos bojowników o pokój, domagających się powszechnej redukcji zbrojeń, zakazu wszystkich form propagandy na rzecz nowej wojny, potępienia zbrojnej agresji i obcej ingerencji w wewnętrzne sprawy narodów.

Bohaterski naród koreański, który padł ofiarą nikczemnej napaści agresorów amerykańskich, wysoko podniósł sztandar walki wyzwoleńczej i, pomimo bestialstw najeźdźców, pomimo barbarzyńskiego niszczenia przez nich miast i wsi, zadaje wrogowi druzgocące ciosy. Wraz z narodem koreańskim walczą okryci chwałą synowie narodu chińskiego, który w godzinę ciężkich doświadczeń podał sąsiadowi bratnią dłoń pomocy. Mężni synowie narodu koreańskiego i chińskiego walczą o pokój i wiedzą, że pokój zwycięży!

Narody krajów kolonialnych i zależnych kontynuują swą niestrudzoną walkę o wolność i niezawisłość narodową. Odnoszą one zwycięstwa w Vietnamie, na Malajach, w Indonezji, na Filipinach. Z ufnością oczekują roku 1951 — roku ich dalszej walki przeciwko imperializmowi, roku nowych zwycięstw ich słusznej sprawy.

Najzupełniej odmienny obraz przedstawia rozdzierany nierozwiązalnymi sprzecznościami obóz imperializmu, obóz wojny.

W roku 1950 amerykańscy imperialiści przeszli od polityki przygotowywania agresji do bezpośrednich aktów agresji w Korei i wobec Chin.

Imperialistyczne koła rządzące usiłują wykorzystać histerię wojenną i wyścig zbrojeń, aby przyśpieszyć przestawienie ekonomiki kapitalistycznej na tory wojenne.

Ogłoszony przez rząd USA „stan pogotowia", monopoliści amerykańscy wykorzystują w tym celu, aby zamrozić płace robocze, zgnębić robotników brzemieniem podatków i jeszcze bardziej spotęgować potworny wyzysk mas pracujących. W krajach zmarshallizowanych wzrost wydatków wojennych skazuje masy pracujące na nędzę. Znacznie poniżej poziomu 1938 roku spadła nie tylko stopa życiowa milionów bezrobotnych, lecz również olbrzymiej większości ludzi pracy. Tak na przykład, we Francji w ciągu trzeciego roku działania „planu Marshalla" spożycie masła w porównaniu z okresem przedwojennym zmniejszyło się o 35 proc., obuwia — o 37 proc. W tym samym okresie spożycie mięsa, smalcu i masła spadło w Wielkiej Brytanii o 30 — 50 proc. Truman i jego zachodnio - europejscy pachołkowie aktywnie realizują hitlerowską politykę: „Armaty zamiast masła".

Imperialiści usiłują przy pomocy terroru zdławić niepowstrzymany wzrost sił demokracji i pokoju. Główne uderzenie skierowują oni przeciwko klasie robotniczej i jej awangardzie — partiom komunistycznym i robotniczym. Znajdując najgorliwszych sługusów wśród przywódców prawicowo-socjalistycznych pokroju Attlee, Jules Mocha, Schumachera i innych, usiłują oni zlikwidować resztki swobód demokratycznych, wyjmują komunistów spod prawa (USA, Unia Południowo - Afrykańska, Australia), uchwalają ustawy wymierzone przeciwko bojownikom o pokój, próbują utworzyć milicję faszystowską (Francja, Włochy) itd. Najemni bandyci podżegaczy wojennych organizują naloty na lokale organizacji demokratycznych, dokonują zamachów na wybitnych działaczy klasy robotniczej.

Na faszyzację ustroju państwowego, na wzmożenie terroru i prowokacji ze strony imperialistów klasa robotnicza krajów kapitalistycznych odpowiada zaostrzeniem czujności, zacieśnieniem swej jedności w walce o demokrację i socjalizm, aktywną walką o prawa ludu pracującego. Masy ludowe, żarliwie pragnące pokoju, gotowe ze wszech sił bronić sprawy pokoju, wkraczają w nowy, 1951 rok z niezłomną wolą zapobieżenia nowej wojnie światowej.

Wzrost i umocnienie partii komunistycznych i robotniczych jest rękojmią, że narody odniosą, nowe sukcesy w walce o pokój, o demokrację, o socjalizm. Komuniści coraz bardziej oczyszczają swe szeregi z wszelkich obcych i chwiejnych elementów, systematycznie walczą przeciwko ideologii socjal-demokratyzmu w ruchu robotniczym, uporczywie i wytrwale pracują nad wszechstronnym umocnieniem swych partii. Komuniści prowadzą zdecydowaną walkę przeciwko wszelkim próbom dywersyjnej działalności titowsko - faszystowskiej kliki szpiegów i morderców, która przyniosła narodom Jugosławii ruinę i głód, która zdemaskowała się całkowicie jako najemna banda amerykańsko - angielskich podżegaczy wojennych. Partie komunistyczne i robotnicze, kierując się niezwyciężoną nauką Marksa-Engelsa-Lenina-Stalina, występują wszędzie jako najbardziej wierni obrońcy interesów ludu.

W drugą połowę XX wieku siły pokoju, demokracji i socjalizmu wkraczają jednolitym, zwartym frontem. Wiara w zwycięstwo ich świętej, słusznej sprawy ustokrotnia energię szerokich mas ludowych i ich wolę walki.

Na początku XX wieku bolszewicy rosyjscy pod kierownictwem Lenina założyli gazetę „Iskra", dla której epigrafem stały się słynne słowa: „Z iskry rozgorzeje płomień!". W 17 lat później z zapalonej przez Lenina iskry rozgorzał płomień Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, która zapoczątkowała nową erę w dziejach ludzkości.

Olbrzymie zmiany, które w pierwszej połowie XX stulecia przeobraziły oblicze świata, są wspaniałym dowodem wszechzwyciężającej siły idei marksizmu-leninizmu. Poświęcając wszystkie swe siły walce o triumf sprawy pokoju na całym świecie, partie komunistyczne we wszystkich krajach niewątpliwie wywalczą w roku 1951 nowe zwycięstwa To, co jest nowe i postępowe zwycięża to, co jest stare i co się przeżyło. Życie zwycięża śmierć. Siły pokoju zatriumfują nad siłami wojny!

Wiek XX jest wiekiem Lenina i Stalina, jest również wiekiem zwycięstwa komunizmu nad przeklętą niewolą kapitalistyczną.

RADIO

WTOREK 2 STYCZNIA 1951 R.

Program I na fali 1322 m.

Program dnia 6.00, 15.25, na jutro 23.10, Sygnał czasu 5.13, 11.57. Wiadomości 5.15, 6.30, 8.00, 12.04, 16.00, 20.00. 23.00, Gimnastyka.

5.10 Początek audycji, 5.20 Koncert dla świata pracy, 5.58 Stan pogody, 6.10 Rezerwa, 6.45 Polska pieśń masowa, 7.00 Muzyka, 8.55 Popularna muzyka symfoniczna, 9.50 „Ludzie zza rzeki" — odc. pow. Lesława Bartelskiego, 10.10 Aud. dla przedszkoli, 10.30 Przerwa, 11.45 Informacje, 11.50 „Głos mają kobiety", 12.15 Klasyczne utwory fortepianowe, 12.30 Aud. dla wsi, 12.55 Melodie ludowe, 13.25 Przerwa, 15.30 „Myśliwy, pies i zając" — słuchowisko dla dzieci, 15.50 Muzyka, 16.20 Felieton, 16.25 Kompozytorzy Ukrainy Radzieckiej, 17.00 Lekcja jęz. rosyjskiego, 17.20 Z kraju i ze świata. 18.00 Skrzynka Wszechnicy Radiowej, 18.10 Koncert pod dyr. Rachonia, 18.45 Aud. dla wsi, 19.00 Koncert masowy, 20.30 Walce J. Straussa, 20.45 Słuchowisko, 21.15 Muzyka, 21.35 Polska pieśń masowa, 21.40 Arie koloraturowe, 22.00 Stan pogody, 22.02 Muzyka, 23.15 Hymn i koniec audycji.

Program II na fali 367 m.

Program dnia 6.45, 13.25, na jutro 23.55 Sygnał czasu 5.13, Wiadomości 5.15, 6.00, 7.00, 8.00, 17.00, 20.00. 23.00, Gimnastyka 6.05.

5.10 Początek audycji, 5.20 Koncert dla świata pracy, 5.58 Stan pogody, 6.15 Melodie operetkowe, 6.50 Pieśni masowe, 7.15 Muzyka, 8.05 Przerwa, 13.30 Muzyka czeska, 14.10 Pogadanka dla kursów partyjnych I-go stopnia w mieście z cyklu: „Budujemy podstawy socjalizmu", 14.30 Aud. literacka, 14.50 Koncert pod dyr. Górzyńskiego, 15.30 „Myśliwy, pies i zając" — słuchowisko dla dzieci, 15.50 Koncert kameralny, 16.15 Przegląd prasy literackiej, 16.20 Dziennik warszawski, 16.35 Rezerwa, 16.45 Utwory fortepianowe, 17.05 Reportaż, 17.15 Koncert pod dyr. Seredyńskiego, 17.45 Aud. dla młodzieży, 18.00 Recital wiolonczelowy Tadeusza Kucharskiego, 18.20 Głos mają kobiety, 18.35 Koncert gitarzystów, 19.00 „Szaławiła" — fragm. pow. Kraszewskiego, 19.20 Śpiewa Chór P. R. pod dyr. W. Oćwiel, 19.40 Muzyka ludowa, 20.30 Koncert symfoniczny, 21.30 Muzyka i aktualności, 22.00 „Kariera Johna Nobody" — skecz J. Tuwima, 22.25 Gra Ork. Tan. P. R. pod dyr. J. Cajmera, 23.10 Koncert z udz. Yehudi Menuhina, 24.02 Hymn i koniec audycji.

TRYBUNA LUDU

Wydawca: Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej
Redaguje Komitet
Nakładem R S W „Prasa"
Redakcja:
Warszawa, Dom Słowa Polskiego, Plac Kazimierza Wielkiego (przy ul Miedzianej)
Telefony: Redaktor Naczelny 8-22-60 Zastępca Redaktora Naczelnego 8-33-28 Sekretarz Redakcji 8-82-29 Dział propagandy 8-08-89 Dział partyjny 7-34-36 Dział krajowy 8-65-24 Dział zagraniczny 8-82-25 Dział ekonomiczny 7-34-10 Dział kulturalny 8-65-25 Dział listów i interwencji 8-65-23 Dział miejski 8-71-82
Centrala: 7-01-21, 7-01-22 8-51-04 8-57-62. 8-82-28
Telefony nocne: Redaktor nocny 8-57-62 Redaktor techniczny 7-01-21 Sekretariat 8-82-28
Prenumeratę przyjmuje PPK „Ruch" Oddział Warszawa, Pl Trzech Krzyży 16
Prenumerata miesięczna w kraju 4 zł 50 gr., prenumerata zbiorowa od 10 egz na jeden adres partyjna 2 zł 25 gr., zagraniczna 9.— zł
Konto PKO — Nr 1-14009
Przy zgłoszeniu prenumeraty należy podać dokładny i czytelny adres
Administracja Warszawa, ul Kniewskiego 9, tel 8-29-84
Kolportaż tel 8-71-80 [illegible] Reklam i Ogłoszeń 8-50-23.
Druk Zakłady Poligraficzne Domu Słowa Polskiego.

WIADOMOŚCI SPORTOWE

IX Wszechświatowe Akademickie Igrzyska Zimowe

W końcu stycznia i początkach lutego 1951 r. odbędą się w Pojanie (Rumunia) IX Wszechświatowe Akademickie Mistrzostwa Zimowe. Zawody te mają swoją tradycję wśród studentów całego świata i odbywają się co dwa lata. W roku 1947 Mistrzostwa Akademickie zorganizował w Davos (Szwajcaria) Międzynarodowy Związek Studentów, jedyna organizacja reprezentująca studentów - demokratów na całym świecie, a w dwa lata później w r. 1949 przeprowadził je w Spindlerowym Młynie (Czechosłowacja).

Zgodnie z postanowieniem Komitetu Wychowawczego Międzynarodowego Związku Studentów powziętym w kwietniu 1950 r. w Moskwie, a zatwierdzonym przez II Kongres Międzynarodowego Związku Studentów w Pradze, IX Wszechświatowe Akademickie Mistrzostwa Zimowe w 1951 r. odbędą się w Rumuńskiej Republice Ludowej. Program mistrzostw przewiduje: zawody w jeździe sztucznej i szybkiej na łyżwach, zawody hokejowe i narciarskie.

Młodzież i studenci Rumuńskiej Republiki Ludowej z wielką radością przyjęli powierzenie im organizacji tych mistrzostw, które przyczynią się do wzmocnienia bratnich stosunków miedzy studentami licznych krajów oraz służyć będą do walki o pokój na całym świecie. W Rumunii powołano już Komitet Organizacyjny dla przygotowania mistrzostw, w skład którego weszli przedstawiciele Związku Młodzieży Pracującej, związków zawodowych i Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu przy Radzie Ministrów. Komitet rozesłał zaproszenia do narodowych organizacji studenckich oraz przygotowuje do druku albumy, broszury, plakaty i barwne pocztówki poświęcone mistrzostwom. Zimowe Mistrzostwa Akademickie odbędą się pod protektoratem Komitetu Honorowego, w skład którego wchodzą wybitni przedstawiciele świata politycznego, społecznego, kulturalnego i sportowego Rumunii z premierem tow. dr Petro Groza na czele.

W zaproszeniu Centralnego Komitetu Związku Młodzieży Pracującej wysłanym do studenckich organizacji na całym świecie, czytamy: „Dzięki stałej trosce i opiece naszego rządu ludowo - demokratycznego nad rozwojem kultury fizycznej i sportu, mamy możność zapewnienia najlepszych warunków dla przeprowadzenia mistrzostw. Uczestnicy mistrzostw będą mogli również wziąć udział w pokazach twórczości artystycznej, zapoznać się z życiem rumuńskiej młodzieży. Jesteśmy pewni, że rozgrywki sportowe będą nowym dowodem nierozerwalnej łączności i rosnącej siły międzynarodowego ruchu demokratycznych studentów, oraz nowym przejawem ich woli w obronie pokoju". (l)

Współzawodnictwo w zdobywaniu odznaki SPO

KRAKÓW. Ludowe Zespoły Sportowe woj. krakowskiego, których ilość wzrosła w bież. roku do 551 podjęły współzawodnictwo o jak największą ilość zdobytych odznak SPO. Jako jedne z pierwszych stanęły do współzawodnictwa LZS-y pow. nowosądeckiego, które na naradzie roboczej aktywu LZS przedyskutowały szczegóły regulaminu współzawodnictwa.

Także młodzież szkolna, zrzeszona w szkolnych klubach i kołach sportowych pracuje nad spopularyzowaniem i umasowieniem odznaki SPO.

Młodzież z liceum w Brzesku oraz 2 wyróżnione i nagrodzone przez Ministerstwo Oświaty SKS przy Liceum im. Nowodworskiego. W Krakowie i przy Liceum im. Długosza w Nowym Sączu przodują w tej akcji, organizując zebrania, w czasie których członkowie szkolnych klubów po zaznajomieniu się z uchwałami Plenum GKKF składają zobowiązania jak najszybszego odbycia wszystkich prób, potrzebnych do odznaki „Sprawny do pracy i obrony".

41-letni górnik uzyskał normy na SPO

KRAKÓW. Między sportowcami woj. krakowskiego, którzy jako pierwsi zdobyli i otrzymali odznakę SPO znajduje się 41-letni górnik z kopalni „Brzeszcze" Józef Papiórek.

W tym samym powiecie (Biała Krakowska) najmłodszym zdobywcą odznaki BSPO jest 11-letni uczeń liceum w Kętach — Mieczysław Gugulski.

Dużo młodzieży szkolnej, a wśród nich i przodownicy nauki jak Michał Mikuliński, aktywny działacz ZMP i SKS przy Państwowym Gimn. i Liceum w Brzesku znajduje się wśród pierwszych zdobywców odznaki SPO w pow. brzeskim.

Również dużo młodzieży ze szkół w Nowym Sączu i w pow. nowosądeckim zdobyło wszystkie minima, potrzebne do uzyskania odznaki „Sprawny do pracy i obrony". Wśród zdobywców odznak na wyróżnienie zasługuje uczennica Janina Stramka, przodownica nauki, która wielokrotnie uzyskała pierwsze miejsce w międzyszkolnych zawodach lekkoatletycznych i narciarskich.

Rozwój modelarstwa lotniczego

Modelarstwo lotnicze staje się sportem coraz bardziej masowym. Jest ono pierwszym stopniem do pełnego wyszkolenia lotniczego. Modelarze polscy osiągnęli w ub. roku wiele poważnych sukcesów. Jednym z nich jest wykonanie planu na rok 1950 w 124 proc. Również o 37 proc. przekroczono plan szkolenia kierowników modelarni, a ilość modeli wykonanych w modelarniach okręgowych wzrosła o jedną trzecią w porównaniu z rokiem 1949.

Przy organizowaniu nowych modelarni szczególną uwagę zwrócono na zakłady przemysłowe, spółdzielnie produkcyjne i szkoły. Modelarniami Ligi Lotniczej kierują członkowie ZMP. Osiągnęli oni szereg poważnych sukcesów — projektując wiele ciekawych modeli oraz zdobywając imponujące wyniki w zawodach krajowych i międzynarodowych. Rok ubiegły przyniósł 9 nowych rekordów Polski, które zbliżają się poziomem do wyników przodujących w świecie modelarzy radzieckich. Osiągnięcia te są wynikiem zorganizowanej przez ZMP-owców t. zw. „akcji bicia rekordów".

W wyniku umasowienia modelarstwa dalsza praca modelarzy wymaga pełnego oparcia na podstawach naukowych. W tym celu organizuje się w Warszawie Centralne laboratorium modelarskie, które będzie prowadzić prace doświadczalne i szeroko je popularyzować.

Należy podkreślić, że w pracy swojej modelarze oparli się przede wszystkim na bogatych doświadczeniach radzieckiej organizacji lotniczej — DOSAW. Oparcie się na wzorach modelarstwa ZSRR pozwoliło na ujednolicony system szkolenia i planową pracę. „Małe lotnictwo" Polski Ludowej wchodzi w drugi rok Planu 6-letniego z poważnymi sukcesami.

Startujemy w roku 1951 pod hasłem walki o dalsze sukcesy

Lucjan Motyka

Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej

Na progu nowego 1951 roku stoją na starcie polscy sportowcy gotowi do dalszych, ofiarnych wysiłków dla podniesienia sprawności do pracy i obrony. Sportowcy nasi wyrażają gorącą wolę ofiarnej pracy dla dalszego rozwoju kultury fizycznej i pewność, że zadania, jakie postawiono im w r. 1951 do realizacji, zostaną w całości wykonane.

Pewność ta wynika z doświadczeń roku 1950, z rosnącego entuzjazmu młodzieży, która coraz powszechniej rozumie, że sport to nie tylko radość i zdrowie, ale także wielkie walory wychowawcze.

Nowy rok jest okazją do podsumowania okresu, który mamy poza sobą. Dla nas, sportowców, rok 1950 był rokiem szczególnej wagi, rokiem poważnych osiągnięć.

W roku tym okrzepły nowe formy organizacyjne sportu — powstały Komitety Kultury Fizycznej — jako jednolite państwowo-społeczne organa kierownictwa sprawami kultury fizycznej.

W r. 1950 stała się faktem masowość sportu na wsi — powstały tysiące nowych Ludowych Zespołów Sportowych, które stały się ważnym ogniwem przebudowy polskiej wsi. Wzrosła ogromnie liczebność i siła sportu robotniczego i szkolnego.

W 1950 roku wzrosła nie tylko liczebność sportowców, ale także ich aktywność w pracy zawodowej. Wprowadzona w 1950 roku w życie odznaka SPO staje się podstawą działania kół i zespołów sportowych.

Sport wyczynowy może zanotować poważne osiągnięcia, które wyrażają się pobiciem wielu rekordów Polski, zwłaszcza w pływaniu, a także sukcesami w skali międzynarodowej, między innymi zdobyciem mistrzostwa świata w gimnastyce przez Helenę Rakoczy, pobiciem rekordu świata w szybownictwie w konkurencji żeńskiej przez Kempównę i Wlazło i w konkurencji męskiej przez Brzuskę i Parczewskiego.

W swej pracy i w swych osiągnięciach sport polski łączył się ściśle z pracą i walką mas pracujących. Sportowcy manifestowali swą wolę obrony pokoju przez masowy udział w akcjach związanych z walką o pokój.

Na rok 1951 postawiliśmy sobie nowe, poważne zadania. Wyrażają się one cyfrą miliona członków, którą chcemy osiągnąć w dobrowolnych robotniczych i chłopskich organizacjach sportowych, cyfrą stupięćdziesięciu tysięcy odznak SPO, które powinny być w 1951 roku zdobyte. Usprawniona zostanie praca organizacyjna przez wprowadzenie klasyfikacji osiągnięć sportowych i jednolitego kalendarza imprez sportowych. Ten wzrost umasowienia, któremu niewątpliwie towarzyszyć będzie wzrost wyczynów sportowych, znajdzie oparcie w doświadczeniach przodującego sportu radzieckiego, w rosnącej ofiarności aktywu społecznego. a szczególnie młodych ZMP-owców, w zwiększonej poważnie produkcji sprzętu sportowego, w nowozbudowanych urządzeniach sportowych.

Rozwój sportu w roku 1951 stanowić będzie poważną pomoc naszej Ludowej Ojczyźnie w realizacji 6-letniego Planu, w zwiększeniu obronności kraju.

Dlatego na progu nowego roku życzę imieniem GKKF sportowcom polskim, aby przodowali nie tylko na stadionach i salach gimnastycznych, ale także w szkole, warsztacie i na roli.

Niechaj do pomnożenia Waszej pracy zmobilizuje Was list naszego Prezydenta, przesłany do GKKF z okazji przyjęcia przez niego honorowej odznaki SPO.

W liście tym tow. Prezydent Bierut przesłał sportowcom polskim życzenia następującej treści:

„Życzę serdecznie sportowcom polskim, by na swym ważnym odcinku działania dążyli do przekształcenia Polski w kraj zdrowych, mocnych i radosnych ludzi, zdolnych do wytężonej i ofiarnej pracy dla naszej ludowej Ojczyzny, dla zabezpieczenia i utrwalenia pokoju."

Niechaj te życzenia zwiększą nasz zapał do ofiarnej pracy, aby rok 1951 był rokiem dalszego rozkwitu kultury fizycznej i sportu.

Rozwój kultury fizycznej i sportu na wsi

W. Jagusztyn

Wiceprezes Związku Samopomocy Chłopskiej

Uchwała Biura Politycznego KC PZPR w sprawie kultury fizycznej i sportu z września 1949 r. wysunęła jako jedno z głównych zadań „upowszechnienie kultury fizycznej i podniesienie poziomu ideowego i wychowawczego ruchu sportowego". Specjalnie zaniedbana w dziedzinie kultury fizycznej była wieś. Sport, który w Polsce kapitalistycznej był w ogromnej większości przywilejem wyzyskiwaczy, prawie zupełnie nie trafił do młodzieży chłopskiej. Dopiero w Polsce Ludowej, która stawia sobie za cel troskę o człowieka, o wszechstronny rozwój jego intelektualnych i fizycznych uzdolnień, kultura fizyczna stała się udziałem szerokich mas młodzieży wsi i pracującego chłopstwa.

Związek Samopomocy Chłopskiej prowadzi razem ze Związkiem Młodzieży Polskiej działalność po linii kultury fizycznej na wsi.

Osiągnięcia roku 1950

Rok 1950 zakończył się poważnymi osiągnięciami na tym polu. Ilość Ludowych Zespołów Sportowych wzrosła z 3.250 do 7.075, a stan członków z 120.000 do 270.000, w tym 56.000 dziewcząt. Ponad 140.000 członków LZS należy do ZMP. Wyrazem rozbudzenia zainteresowania mas pracujących chłopów i robotników rolnych kulturą fizyczną jest udział młodzieży wiejskiej w próbach na SPO, masowy start w biegach narodowych, marszach jesiennych itp.

Coraz częściej na wsi, a przede wszystkim w spółdzielniach produkcyjnych, w PGR-ach, widzimy młodzież ćwiczącą na boiskach zbudowanych zbiorowym wysiłkiem. Sport staje się tam jednym z czynników przemian społecznych, jest czynnikiem wychowania młodzieży w zasadach nowej socjalistycznej moralności.

3.000 boisk — to wynik realizacji zobowiązań, podjętych w ramach współzawodnictwa przez młodzież chłopską z okazji Święta Pracy, Święta Ludowego, Kongresu Pokoju oraz dożynek. Wartość pracy włożonej w budowę tych boisk równa się 1.800.000 złotych.

W 1950 roku LZS-y rozegrały między sobą oraz z klubami robotniczymi 19.000 zawodów sportowych, w których uczestniczyło przeszło 300.000 zawodników. W imprezach tych sportowcy manifestowali swą łączność z masami pracującymi całego świata, walczącymi o pokój.

Łączność sportowców miasta i wsi

W podniesieniu poziomu sportowego oraz świadomości politycznej sportowców wiejskich poważną rolę odegra rozwijający się coraz bardziej ruch łączności sportowców miasta i wsi. Coraz częściej zrzeszenia sportowe związków zawodowych obejmują patronaty nad LZS-ami. W woj. poznańskim np. 102 LZS-y znajdują się pod opieką klubów związkowych.

Mimo niewątpliwych osiągnięć w pracy na polu rozwoju kultury fizycznej wśród mas pracujących chłopów, popełniliśmy wiele błędów. Źródłem ich jest niedostateczne kierownictwo polityczne i organizacyjne ze strony ZSCh i ZMP nad pracami Ludowych Zespołów Sportowych.

Należy wzmóc czujność

Wielu naszych aktywistów nie widzi toczącej się w LZS-ach walki klasowej. Są jeszcze przecież wypadki, że w zarządach LZS-ów znajdują się kułacy, a w LZS-ach podmiejskich — spekulanci, wrogowie Polski Ludowej. I dlatego właśnie wróg klasowy: reakcyjny kler, kułak, spekulant wykorzystuje czasem LZS-y do wrogiej masom pracującym działalności. W związku z tym prezydium Zarządu Głównego ZSCh w wytycznych pracy na rok 1951 postanowiło:

„Należy stale walczyć o wyeliminowanie z pracy w LZS-ach wrogich Polsce Ludowej elementów. Bazę działalności LZS-ów stanowią: młodzież wiejska, robotnicy rolni, chłopi bezrolni, małorolni i średniorolni. Aby LZS-y mogły spełnić swe zadanie, w zarządach ich nie może znajdować się kułak lub inny wróg klasowy."

Niewystarczająca była, mimo pewnej poprawy w stosunku do 1949 r., praca propagandowo-polityczna i kulturalno-oświatowa. Brak było na tym odcinku systematyczności i planowości. Należy silniej powiązać LZS-y z kołami ZMP oraz kołami gromadzkimi ZSCh. Praca kulturalno-oświatowa powinna być prowadzona w oparciu o świetlicę gromadzką ZSCh.

Mimo osiągnięć w wielu gałęziach sportu, jak np. w narciarstwie, kajakarstwie, lekkoatletyce, ogólny poziom pracy sportowej w LZS-ach pozostawia jeszcze wiele do życzenia. Rozwój poszczególnych dyscyplin sportowych ma charakter przypadkowy, zależny w większości wypadków od tego, jaki dany LZS otrzymał sprzęt.

Usunąć braki

Prezydium Zarządu Głównego ZSCh dokonało analizy osiągnięć i braków w pracy na odcinku kultury fizycznej na wsi, oraz ustaliło wytyczne na rok 1951. Wkraczamy w ten rok uzbrojeni w dalsze doświadczenia. Rozpoczynamy go 5-dniową konferencją powiatowych inspektorów k. f. w Warszawie w dniach od 3 do 8 stycznia oraz akcją walnych zebrań LZS-ów, które przyczynią się w znacznym stopniu do usunięcia istniejących braków.

Zakopane — stolica sportów zimowych

W Zakopanem rozpoczął się już sezon zimowy. Ze wszystkich stron kraju zjeżdżają tu liczni wczasowicze, którzy z zapałem uprawiają narciarstwo. Na zdjęciu grupa wczasowiczów przy stacji kolejki linowej w Kuźnicach Foto WAF

Wychowanie fizyczne i sport w wojsku

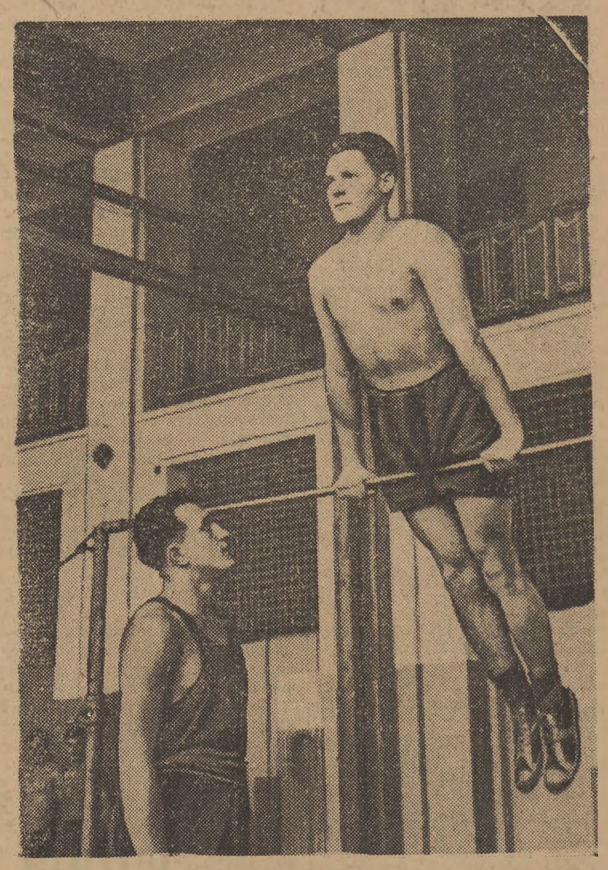

W programie szkoleniowym szkół oficerskich duży nacisk położony jest na wychowanie fizyczne i sport. Na zdjęciu: fragment ćwiczeń gimnastycznych w oficerskiej Szkole Marynarki Wojennej Foto WAF

Terror policji zachodnio-niemieckiej wobec sportowców NRD

Naród niemiecki walczy o jednolite demokratyczne Niemcy. W walce tej biorą również czynny udział sportowcy Niemieckiej Republiki Demokratycznej. Jedną z form tej walki jest nawiązywanie kontaktów między sportowcami NRD i sportowcami Niemiec zachodnich. Ale kierownicy marionetkowego rządu w Bonn oraz ich figuranci w sporcie zachodnio - niemieckim nie życzą sobie, by sportowcy w Niemczech zachodnich poznali prawdę i wszelkimi sposobami przeszkadzają w nawiązywaniu takich kontaktów.

W Essen np. miał się odbyć mecz między zapaśnikami Niemiec zachodnich a reprezentacją zapaśniczą Turyngii (NRD). Na temat „przyjęcia", jakie zgotowały władze zachodnio - niemieckie sportowcom Turyngii, opowiada na łamach „Deutsches Sportecho" mistrz NRD Gerhard Leer: „Ledwie przekroczyliśmy granicę międzystrefową, wpadliśmy w ręce policji zachodnio - niemieckiej. Policjanci przeprowadzili szczegółową rewizję osobistą, przetrząsnęli nasze walizki, a po przeszło półgodzinnym przeglądaniu naszych dokumentów, pozwolili wsiąść w autobus i udać się w dalszą drogę. Nie ujechaliśmy kilometra, a znowu zatrzymał nas 3-osobowy patrol policyjny. Tym razem policjanci wsiedli do autobusu i zawieźli nas na komendę policji a stamtąd do więzienia policyjnego, gdzie rozmieszczono nas w pojedyńczych celach.

Po 15-godzinnym areszcie wypuszczono nas na wolność, polecivszy przedtem uiścić przedłożony rachunek za nasze „utrzymanie" w więzieniu. Następnie okrężną drogą, pod eskortą 60 policjantów, odstawiono nas z powrotem do granicy NRD, ostrzegając po drodze, że ktoby próbował ucieczki, będzie zastrzelony.

Uczestnik drugiej sportowej delegacji, udającej się do Hamburga jako reprezentacja zapaśnicza demokratycznego Berlina — wielokrotny mistrz Berlina Harry Domnowski opowiada:

Kiedy podjechaliśmy do granicy Niemiec zachodnich, oficer policji oznajmił nam, że wszelkie imprezy sportowe z udziałem sportowców NRD są tam zakazane. Jednakże wskutek zdecydowanego wystąpienia kierownika naszej delegacji, oficer z niechęcią zgodził się na nasz wyjazd do Hamburga. Poddano nas rewizji i pod eskortą policji kryminalnej udaliśmy się do Hamburga.

Tam stoczyliśmy trzy spotkania z miejscowymi zapaśnikami, przy czym jedno spotkanie wygraliśmy a dwa zremisowaliśmy. Podczas walk policjanci nie spuszczali z nas oka. Natychmiast po zakończeniu tournee aresztowano nas i wsadzono do więzienia. Po dłuższym pobycie w więzieniu pod silną eskortą policyjną odstawiono nas do granicy NRD.

Tak zachodnio - niemieckie władze wypełniają rozkazy swoich mocodawców zza Oceanu, próbując zerwać przyjacielskie stosunki między sportowcami. (l)

Regulamin dla kół sportowych CRZZ

Wydział KF i Sportu CRZZ wydał nowy regulamin dla kół sportowych przy zakładach pracy. W punkcie I regulamin wskazuje, że koło sportowe ma na celu objęcie pracujących w zakładzie członków i ich rodzin ćwiczeniami kult. fiz. i sportu i wychowanie ich na zdrowych, odważnych, oddanych Polsce Ludowej obywateli, zdolnych do pracy i obrony ojczyzny.

W punkcie „organizacja koła" czytamy: Koło sportowe nosi nazwę swego zrzeszenia sportowego i pracuje pod kierownictwem rady zakładowej, rady oddziałowej zrzeszenia sportowego oraz komitetu kultury fizycznej przy aktywnym współudziale ZMP.

Dalsze punkty omawiają prawa i obowiązki członków koła, strukturę organizacyjną koła, władze koła sportowego oraz prace koła: organizacyjną, wyszkoleniowo-sportową, wychowawczo - propagandową, gospodarczą, ewidencję i sprawozdawczość oraz finansową.

Budujemy obiekty sportowe dla masowej kultury fizycznej

Jednym z podstawowych elementów, gwarantujących rzeczywiste upowszechnienie kultury fizycznej, jest rozbudowa urządzeń sportowych oraz właściwe wykorzystanie już istniejących. Uchwała Biura Politycznego KC PZPR w sprawie kultury fizycznej i sportu w jednym z zaleceń zobowiązała PKPG do zapewnienia w Planie Sześcioletnim niezbędnych środków dla rozbudowy urządzeń sportowych.

Odbyte niedawno III Plenum GKKF ustalając główne wytyczne i zadania sportu polskiego na rok 1951 dokonało również szczegółowej analizy i oceny osiągnięć i braków na polu budownictwa sportowego. W szczególności referat tow. inż. Olszowskiego, dyr. biura inwestycji GKKF, uwypuklił braki i niedociągnięcia zaistniałe w pierwszym roku Planu Sześcioletniego i wskazał drogi, po których kroczyć powinno budownictwo sportowe, w latach następnych, aby zagwarantować realizację zalecenia Biura Politycznego KC PZPR — rzeczywistego upowszechnienia kultury fizycznej.

Brak obiektów dla sportu masowego

Jak wykazuje analiza dotychczasowej działalności na odcinku budownictwa sportowego w pierwszym roku Planu Sześcioletniego, większość środków finansowych i materiałowych została zużyta na rozbudowę i budowę urządzeń widowiskowych, w małym stopniu związanych z zagadnieniami sportu masowego. Plan Sześcioletni i plan roczny 1950 roku opracowano na podstawie bardzo przybliżonego stanu faktycznego istniejących urządzeń sportowych (bez przeprowadzenia powszechnego spisu urządzeń i obiektów sportowych), a tym samym zostały one opracowane z pominięciem bazy, jaką jest znajomość istniejącego stanu rzeczy. Plany te zostały również opracowane odgórnie, w oparciu o teoretyczne założenia równomiernej rozbudowy typowych urządzeń sportowych. Jeśli do tych dwu elementów dodać brak dostatecznej liczby odpowiednich sił fachowych zarówno na szczeblu centralnym, jak i w terenie, brak odpowiednich materiałów naukowych, wiadomości praktycznych z zakresu budownictwa sportowego w Związku Radzieckim i krajach demokracji ludowej, a wreszcie niewłaściwą, żywiołową inicjatywę występującą gdzieniegdzie w kierunku budownictwa widowiskowego nie opartą na głębokiej analizie potrzeb terenu w zrozumieniu województwa czy powiatu, bazującą jedynie na wąskim odcinku klubowym, to mamy w głównych punktach uzasadnienie istniejącego stanu rzeczy — niezgodnego z zaleceniem Biura Politycznego KC PZPR.

Szkodliwa inicjatywa

Żywiołowa inicjatywa w kierunku budownictwa sportowego w dotychczasowym układzie jest niestety jednym z najbardziej niepokojących momentów, mogących poważnie zaciążyć na wykonaniu naszego planu rozbudowy urządzeń sportowych. Istniejący stan rzeczy na tym odcinku jest typowym objawem walki klasowej, toczącej się w dziedzinie wychowania fizycznego i sportu. Pozostali jeszcze w klubach niektórzy przedwojenni działacze, w większości protektorzy sekcji piłki nożnej lub boksu, jako sportów dochodowych, starają się przeprowadzić rozbudowę wielkich stadionów z trybunami, co pochłania poważne środki finansowe i materiałowe, zamiast budować obiekty mniejsze, służące masowemu wychowaniu fizycznemu i sportowi.

Budowa zbędnych urządzeń

W roku 1950 z podobnej, sprytnie nazwanej przez zainteresowanych „oddolną", inicjatywy chciano rozpocząć budowę około 50 torów żużlowych z trybunami, każda na 30 do 50 tysięcy widzów, podczas gdy w obecnym stanie rozwoju tej gałęzi sportu wystarczy kilka lub kilkanaście torów. Klub Sportowy Ogniwo w Rzeszowie rozpoczął bez wiedzy i zgody GKKF rozbudowę trybuny żelbetonowej. Zdaniem GKKF sumy przeznaczone na tę budowę powinny być zużyte na rozbudowę masowych urządzeń sportowych, których brak woj. rzeszowskie dotkliwie odczuwa.

Nie wykorzystujemy istniejących boisk

Na odcinku niewłaściwego wykorzystania istniejących urządzeń sportowych brak jest zrozumienia dla tego zagadnienia przez terenowe organizacje partyjne i władze samorządowe. I tak np. sala gimnastyczna w Sempolnie, woj. bydgoskie, z pełnym wyposażeniem sportowym jest całkowicie wykorzystana na kino, sala w Sulechowie, woj. poznańskie, służy wyłącznie do zabaw — a jak ostatnio wykazał przeprowadzony spis obiektów i urządzeń sportowych — wiele niewykorzystanych obiektów sportowych przekazano instytucjom nie mającym nic wspólnego ze sportem. W Dobrodzieniu salę gimnastyczną Rada Narodowa odstąpiła Filmowi Polskiemu, gdzie indziej sale służą za magazyny. O niedocenianiu kultury fizycznej świadczy olbrzymi procent niewykorzystanych obiektów. Na ogólną liczbę boisk piłkarskich 4083 — 180 jest niewykorzystanych, podobnie jest z wieloma innymi urządzeniami sportowymi.

Na przykład w powiecie Lwówek jest 11 boisk piłki nożnej, 43 siatkówki, 4 koszykówki, 1 szczypiorniaka, 6 kortów tenisowych, 5 bieżni, 7 sal, 3 baseny, 2 skocznie narciarskie i 1 tor bobslejowy. Z tego 4 korty leżą odłogiem, 3 bieżnie są nieużywane, 1 basen niewykorzystany, obie skocznie i tor bobslejowy nieczynne.

Za ten stan rzeczy zarówno na odcinku rozbudowy, jak i właściwego wykorzystania istniejących urządzeń niewątpliwie odpowiedzialny jest aparat Komitetu Kultury Fizycznej na wszystkich szczeblach, który wykazał słabe zainteresowanie tymi odcinkami pracy i nie umiał stworzyć dość silnych form organizacyjnych aby opanować teren i żywiołowość, a tym samym w możliwie maksymalnych granicach spowodować ściślejsze wykonanie planu w kierunku rozbudowy urządzeń masowych i pełnego wykorzystania już istniejących.

Uchwały III Plenum GKKF

III Plenum GKKF po dyskusji przeprowadzonej nad wyczerpującym referatem inż. tow. Olszowskiego uchwaliło:

„w oparciu o dokładną analizę urządzeń sportowych w terenie na podstawie spisu powszechnego przepracować Plan Sześcioletni koncentrując większość funduszy na budownictwo ośrodków szkoleniowych i masowego użytkowania, zmniejszając nakłady na urządzenia reprezentacyjne i widowiskowe. Zasady te zastosować w 1951 roku w praktyce.

Przeprowadzić klasyfikację i typizację urządzeń według wzorów radzieckich, opracować typy najprostszych urządzeń i nasycić teren popularnymi wydawnictwami w tym zakresie.

Wokół każdej inwestycji sportowej mobilizować i łączyć do współudziału najszersze rzesze sportowców i społeczeństwa".

Obok tych zadań stojących przed aparatem KKF i organizacji współpracujących dla zapewnienia należytego i dostatecznego rozwoju budownictwa sportowego konieczna jest jednak równocześnie pomoc ze strony władz nadrzędnych i innych resortów przez podniesienie przydzielonych limitów inwestycyjnych i środków materiałowych, zapewnienie odpowiedniego dopływu sił technicznych w sensie specjalizacji w budownictwie sportowym oraz przygotowanie niektórych oddziałów państwowych przedsiębiorstw budowlanych do potrzeb budownictwa sportowego w sensie specjalizacji. (ltn).

Bilans imprez masowych na Pomorzu Zachodnim

SZCZECIN. Sportowe imprezy masowe na Pomorzu Zachodnim cieszyły się w roku bieżącym dużym powodzeniem. Ogółem o odznakę SPO w biegach narodowych, masowych zawodach pływackich, kolarskich, piłki ręcznej, trójboju lekkoatletycznym i marszach jesiennych ubiegało się 126.350 osób, z czego wymagane minima na odznakę SPO zdobyło 96.060 osób.

Najliczniej obsadzone były marsze jesienne, które zgromadziły 56.300 uczestników oraz biegi narodowe — 37.578. W trójboju lekkoatletycznym startowało 16.663 osoby, w zawodach pływackich 7.476, a w zawodach kolarskich 2.120 osób.

Ponadto w zawodach strzeleckich o odznakę SPO i OS wzięło udział około 4 tysiące osób, z czego prawie 60 proc. uzyskało wymagane minima.

Sport związkowy wykonał plan imprez masowych w 161 proc.

Wydział Kultury Fizycznej CRZZ podaje, że w roku 1950 w masowych imprezach sportowych brało udział 570.095 członków i członkiń zrzeszeń sportowych związków zawodowych.

Cyfra ta obejmuje zrzeszonych w kołach sportowych przy zakładach pracy i w klubach związkowych. Większość imprez była próbą na odznakę SPO.

Najbardziej masowy udział sportowców związkowych notujemy w marszach jesiennych — 162.717 osób, w biegach narodowych — 128.340, w trójboju lekkoatletycznym — 92.024, w nauce pływania — 19.910. W turnieju piłki ręcznej dla kół sportowych uczestniczyło 48.110 kobiet i mężczyzn. W zawodach kolarskich wzięło udział 9 898 a w nauce jazdy na łyżwach 4.177 osób.

Stosunkowo najsłabiej wypadły biegi narciarskie, w których brało udział tylko 1.899 osób. W imprezach zorganizowanych z okazji Święta Kultury Fizycznej uczestniczyło ponad 100 tysięcy zawodników. Ogółem Wydział Kultury Fizycznej CRZZ wykonał plan w 161 proc.